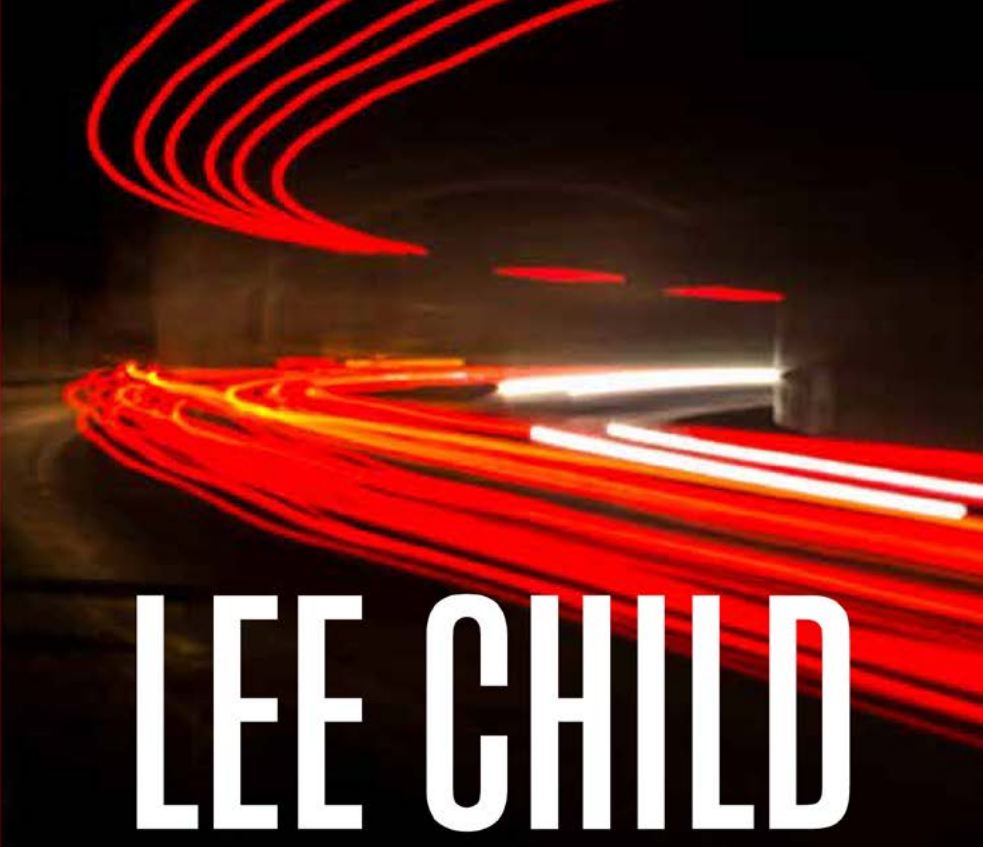

A long-exposure photograph of a car at night, showing vibrant red and white light trails that curve through a dark, possibly tunnel-like environment. The trails create a sense of high speed and motion.

LEE CHILD

JACK REACHER

POLNOČNÁ LINKA

plus

Polnočná linka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.akladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Polnočná linka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEE CHILD

JACK REACHER

POLNOČNÁ LINKA

PLUS

Copyright © 2017 by Lee Child

Translation © Alojz Keníž, 2018

Cover © Dodo Dobřík, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0477-9

ISBN e-knihy 978-80-566-0542-4 (1. zverejnenie, 2018)

*V amerických dejinách doteraz dekorovali
vyznamenaním Purpurové srdce takmer dva milióny vojakov.*

*Dostávajú ho tí, ktorých zranili alebo ktorí prišli o život
počas služby v armáde. Túto knihu venujem každému z nich.*

1

Jack Reacher strávil s Michelle Changovou v Milwaukee tri dni. Na štvrtý deň ráno potichu odišla. Keď s kávou vošiel do izby, na vankúši našiel odkaz. Zopár podobných rozlúčkových lístkov už dostal. Pisateľky mu vždy oznamovali to isté. Buď priamo, alebo nepriamo. Tento vyjadroval daný stav obrazne. Elegantnejšie ako predchádzajúce. Nie pre jeho vzhľad. Načmárala ho guľôčkovým perom na motelový, vlhkom zvlhnený poznámkový papier, ale elegantnejšie z hľadiska výrazového stvárnenia. Vysvetlenie, polichotenie a ospravedlnenie vyjadrila prirovnaním. Napísala: *Si ako New York. Rada ho navštevujem, ale nikdy by som v ňom nevedela žiť.*

Zachoval sa ako zvyčajne. Nech si ide, pomyslel si. Chápal ju. Nemusela sa ospravedlňovať. Nikde sa nevedel usadiť. Jeho celý život pozostával z návštev. Kto by sa s tým dokázal vyrovať? Najprv dopil svoju kávu, potom jej, z pohára v kúpeľni si vzal zubnú kefku a pobral sa preč. Spleťou kľukatých uličiek zamieril k autobusovej stanici. Predpokladal, že Michelle išla taxíkom. Na letisko. Mala zlatú kartu a mobilný telefón.

Na stanici sa zachoval ako zvyčajne. Kúpil si cestovný lístok na prvý autobus, ktorý práve odchádzal, nezáležalo kam. Ukázalo sa, že konečnú má kdesi na severozápade pri brehu Horného jazera. V zásade nesprávny smer. Býva tam skôr chladnejšie než teplejšie. Ale pravidlo je pravidlo, nastúpil. Sedel a díval sa z okna. Pred očami sa mu mihal typický Wisconsin, pokosené lúky, seno v baľoch, spasené pastviny, tmavé a oťažené stromy. Leto sa končilo.

Všeličo sa končilo. Kládla zvyčajné otázky. Popravde, preoblené vyhlásenia. Chápala, čo znamená rok. Skutočne. Nečudo, že dieťa, ktoré vyrastalo na základniach v zámorí a neskôr ho opäť preložili na základne v zámorí, s výnimkou štyroch rokov vo West Pointe, v inštitúcii sotva známej ako miesto na trávenie voľného času, sa potom ako dospelý človek, prv než sa usadí, rozhodne rok cestovať a obdivovať pamiatky. Možno dva roky, ale nie viac. A nie natrvalo. Zmier sa s tým. Patologické počítadlo sa chvelo.

Všetko vypovedala s obavou, nijaké odsúdenie. Nič, čo by stálo za reč. Len dvojminútový rozhovor. Ale odkaz jasný. Jasnejší už byť ani nemohol. Vraj isté veci popiera. Spýtal sa, čo konkrétne? Nemyslel si, že jeho život predstavuje problém.

V tom to práve je, zdôraznila.

Preto nastúpil na autobus s úmyslom vystúpiť až na konečnej stanici a bol by tam aj dorazil, lebo pravidlo je pravidlo, keby sa počas druhej oddychovej zastávky nešiel prejsť a vo výklade záložne neuvidel prsteň.

Druhú zástavku urobil vodič na sklonku dňa v okrajovej štvrti malého mesta. Možno sídla okresného úradu. Alebo niečoho menšieho. Možno tu sídlilo okresné riaditeľstvo policajného zboru. Mali tu aj väznicu. Očividne. Jack videl kaučné úrady a záložňu. Kompletne služby na jednom mieste na ošarpanej ulici za verejnými toaletami.

Od sedenia celý stĺpol. Zahľadel sa do ulice za toaletami. Vybral sa po nej. Bez konkrétneho dôvodu. Chcel sa len prejsť. Uvoľniť sa. Keď došiel k záložni, vo výklade spočítal gitary. Sedem. Každá z nich rozprávala smutný príbeh. Taký, o akých sa v rádiu spieva v country piesňach. O nesplnených snoch. Do dolnej časti výkladu majiteľ uložil sklené police s drobným tovarom. So všelijakými šperkmi a prsteňmi. Vráťane školských prsteňov. Zo všelijakých stredných škôl. Až na jeden. Ten pochádzal z West Pointu 2005.

Pekný prsteň. Tradičný tvar, tradičný štýl, filigránska zlatnícka práca a čierny kameň, možno polodrahokam, možno sklo, oválny rámček, hore s nápisom *West Point* a dolu *2005*. Písmená v starom štýle. Klasický prístup. Buď úcta k minulým časom, alebo nedostatok fantázie. Absolventi West Pointu si prstene navrhovali sami. Mohli si vybrať čokoľvek. Tradične. Mali na to právo, lebo tradícia školských prsteňov sa začala práve vo West Pointe.

Prsteň bol veľmi malý.

Jack by si ho nenastokol ani na jeden prst. Ani na malíček ľavej ruky, nedostal by ho ani cez necht. A už vôbec nie cez prvú hánku. Veľmi drobný. Dámsky. Možno replika pre priateľku alebo snúbenicu. To sa stávalo. Ako dar alebo suvení.

Ale možno aj nie.

Otvoril dvere na záložni. Vošiel. Chlap pri pokladnici zdvihol hlavu. Robustný ako medveď, zanedbaný a neučesaný. Mohol mať čosi po tridsiatke, počerný, obrovitá postava obalená tukom. Z očí mu sálala prešibanosť. Určite dostatočná, aby sa dokonale pripravil na nečakaného návštevníka vysokého vyše metra deväťdesiat a vážiaceho sto kilogramov. Konal čisto pudovo. Nemal strach. Pod pultom mal určite nabitú zbraň. Pokiaľ nebol idiot. Na to však nevyzeral. Tak či onak nechcel riskovať a reagovať agresívne. Ale ani podlízavo. Otázka hrdosti.

Preto sa spýtal: „Ako sa mávate?“

Nie dobre, pomyslel si Jack. *Ak by mal byť úprimný*. Michelle by už o tomto čase mala byť v Seattli. Späť vo svojom živote.

Odvetil: „Nemôžem sa sťažovať.“

„Čím poslúžim?“

„Ukážte mi, prosím vás, školské prstene.“

Majiteľ záložne vytiahol z police podnos. Vyložil ho na pult. Prsteň z West Pointu sa pregúľal ako drobná golfová loptička. Jack si ho vzal. Zvnútra mal gravírovanie, čo znamenalo, že nejde o repliku. Ani pre snúbenicu, ani pre priateľku. Repliky sa nikdy negravírovali. Zo zvyku. Nik nevedel prečo.

Ani dar, ani suvenír. Nefalšovaný riadny prsteň. Patril kade-tovi, zaslúžil si ho za tie štyri tvrdé roky. Celkom isto ho hrdo nosil. Ak ste na školu neboli pyšní, nekúpili ste si ho. Nebolo to povinné.

Gravírovanie znelo: *S. R. S. 2005*.

Vodič autobusu tri razy zatrúbil. Chcel odísť, ale jeden cestujúci chýbal. Jack odložil prsteň a povedal: „Ďakujem.“ Vyšiel z obchodu. Prebehol popri toaletách, naklonil sa do dverí autobusu a vodičovi oznámil: „Zostávam tu.“

„Peniaze nevraciam.“

„Nežiadam o ich vrátenie.“

„Máte v batožinovom priestore kufor?“

„Nemám.“

„Tak pekný deň.“

Vodič potiahol páčku a dvere sa pred Jackom zatvorili. Motor zavrčal a autobus sa pohol. Odvrátil sa od naftového výfukového plynu a vybral sa späť do záložne.

2

Chlap v záložni sa trochu naježil, lebo len pred chvíľou podnos s prsteňmi zasunul na policu a teraz ho musel znovu vyťahovať. Ale prekonal sa a vyložil ho na rovnaké miesto na pulte. Prsteň z West Pointu sa znovu pregúľal. Jack ho vzal do ruky.

„Nespomínate si na ženu, ktorá ho založila?“ spýtal sa.

„Ako by som mohol?“ začudoval sa chlap. „Mám tu milión vecí.“

„Nevediete si záznamy?“

„Ste poliš?“

„Nie,“ odvetil Jack.

„Všetko robím podľa zákona.“

„Na to kašlem. Chcem len zistiť meno ženy, ktorá sem prsteň priniesla.“

„Prečo?“

„Chodili sme do rovnakej školy.“

„Kde? Na severe?“

„Na východ odtiaľto.“

„Nemôžete byť jej spolužiak. Určite nie z roku dvetisícpäť. Bez urážky.“

„Prečo by som sa mal urážať? Som trochu starší, ale škola sa nezmenila. Preto viem, ako sa za ten prsteň nadrela. A teraz by som sa rád dozvedel, aké nešťastné okolnosti ju prinútili, aby sa ho vzdala.“

„O akej škole to hovoríte?“ spýtal sa chlap.

„Učia v nej praktické veci.“

„Čosi ako učňovská škola?“

„Viac-menej.“

„Možno mala nehodu a zomrela.“

„Možno,“ súhlasil Jack. *Alebo pri nehode nezomrela*, blyslo mu hlavou. Vojna v Iraku a vojna v Afganistane. V roku 2005 sa ťažko promovalo. „Ale rád by som to vedel presne,“ dodal.

„Prečo?“ spýtal sa majiteľ znovu.

„Sám neviem.“

„Prsteň je čosi ako vyznamenanie?“

„Mohol by byť.“

„Na učňovkách také dostávajú?“

„Na niektorých.“

„Prsteň nezaložila žena. Kúpil som ho. S ďalšími drobnosťami.“

„Kedy?“

„Asi pred mesiacom.“

„Od koho?“

„Nebudem vám prezrádzať svoje obchodné väzby. Prečo by som mal? Konám vždy podľa zákona. Všetko je tu dokonale legitímne. Aj podľa štátnych orgánov. Mám licenciu a mal som tu už všelijaké inšpekcie.“

„Tak prečo ste taký nedôverčivý?“

„Ide o súkromnú informáciu.“

„Zvažujem, že si ten prsteň kúpim,“ povedal Jack.

„Stojí päťdesiat dolárov.“

„Tridsať.“

„Štyridsať.“

„Dohodnuté,“ súhlasil Jack. „No a teraz mám právo poznať jeho pôvod.“

„Tu nie sme v aukčnej sieni Sotheby.“

„Ale aj tak.“

Chlap sa na chvíľu odmlčal.

Napokon popustil. „Kúpil som ho od chlapíka, čo pomáha v charite. Ľudia do nej prinášajú veci a za to si môžu čosi od-

rátať z dane. Väčšinou staré autá a člny. Ale aj iné veci. Dá im potvrdenku k daňovému priznaniu a potom veci, ktoré kdekoľvek a za čokoľvek dostane, predáva. Napokon vypíše šek pre charitu. Ja od neho kupujem drobné veci. Dostanem, čo dostanem, a dúfam, že zarobím.“

„Takže vy si myslíte, že prsteň niekto daroval charite, aby získal úľavu na dani z príjmu?“

„Celkom logické, ak skutočná majiteľka zomrela. V roku dvatisícpäť. Časť majetku.“

„Nemyslím si,“ odvetil Jack. „Podľa mňa by si ho príbuzný nechal.“

„Závisí od toho, v akej finančnej situácii sa príbuzný nachádza.“

„Žije sa tu ťažko?“

„Mne nie. Vlastným záložňu.“

„Ale ľudia stále prinášajú veci na dobročinné účely.“

„Výmenou za falošné potvrdenky. Štát nakoniec odobrí daňovú úľavu. Možno ju nazvať aj sociálne zabezpečenie.“

„Kto je ten chlapík z charity?“ spýtal sa Jack.

„To vám nepoviem.“

„Prečo nie?“

„Do toho vám nič nie je. Dofrasa, kto ste?“

„Človek, ktorému sa dnešný deň nevydaril, samozrejme, nie vašou vinou, od vás nechcem nič, len informáciu. Podľa mňa by nebolo od vás rozumné urobiť mi ho ešte horším. Mohli by ste sa stať tou povestnou poslednou kvapkou.“

„Vyhrážate sa mi?“

„Berte to ako predpoveď počasia. Ako verejnú službu. Ako varovanie pred tornádom. Pripravte si úkryt.“

„Vypadnite z môjho obchodu.“

„Našťastie ma hlava už nebolí. Ovalili ma po nej, ale už sa to zlepšuje. Aj lekár tak vravel. Priateľka ma prinútila ísť k nemu, dva razy. Bála sa o mňa.“

Majiteľ záložne sa na chvíľu odmlčal.

„Z akej školy je ten prsteň?“ spýtal sa napokon.

„Z vojenskej akadémie,“ odvetil Jack.

„Tie sú, prepáčte, pre problémové deti. Alebo narušené. Bez urážky.“

„Neviňte deti,“ zavrátil ho Jack. „Začať treba od rodín. Prezradím vám niečo: na našej škole sme mali veľa rodičov, ktorí niekoho zabili.“

„Naozaj?“

„Viac než polovicu.“

„Takže navždy držíte spolu?“

„Nikoho neopustíme.“

„Ten chlapík sa nechce rozprávať s cudzími ľuďmi.“

„Má licenciu a prešiel štátnymi inšpekciami?“

„Všetko, čo tu robím, je legálne. Aj podľa môjho právnik. A ja tomu úprimne verím. Tovar pochádza z charity. Videl som papiere. Robia to aj iní. Majú dokonca televízne reklamy. Väčšinou na autá. Niekedy na lode.“

„A ten konkrétny chlapík by sa so mnou nechcel porozprávať?“

„Neprekvapilo by ma to.“

„Vari sa nevie správať?“

„Ja by som ho na piknik nepozval.“

„Ako sa volá?“

„Jimmy Rat.“

„Naozaj?“

„Tak si dáva hovoriť.“

„Kde by som našiel pána Rata?“

„Hľadajte minimálne šesť motoriek Harley-Davidson. Jimmyho nájdete v každom bare, pred ktorým stoja.“

3

Mesto bolo relatívne malé. Za vyľudnenou časťou sa nachádzala strana, ktorú postihne rovnaký osud možno o päť rokov. Možno o čosi neskôr. Možno o desať. Nádej zomiera posledná. Niekoľko podnikov zadebnili latami. Väčšina obchodov však ešte fungovala v pomalom dedinskom rytme. Mestečkom opatrne prechádzali veľké dodávky. Stála tu biliardová hala. Zopár pouličných lúčov. Stmievalo sa. Niečo v architektúre prezrádzalo, že ide o oblasť spracúvajúcu mlieko. Obchody sa tvarom podobali na starodávne stodoly. Mali rovnakú DNA.

V osamotene stojacej drevenej budove bol bar, pred ním kúsok zaburineného štrku na parkovanie a na ňom stálo v jednom rade sedem motocyklov Harley-Davidson. Zrejme nešlo o skutočných Diabolských anjelov. Možno patrili k jednému z mnohých príbuzných náboženských vyznaní. Motorkári sa delili ako baptisti. Všetci boli rovnakí, ale zároveň rozdielni. Títo konkrétni chlapci očividne obľubovali čierne kožené strapce a chrómové povrchy. Radi sa pohodlne opierali s nohami naširoko vystretými a päťami sa zapierali do stúpadiel. Zrejme sa takto ochladzovali. Možno to potrebovali. V zásade nosili ťažké kožené vesty, nohavice a hrubé topánky. Všetko čierne. Určite sa v neskorom lete potili.

Motorky mali pomaľované tmavými žiarivými farbami, štyri oranžovými plameňmi, tri symbolmi podobnými runovému písmu, obtiahnutými striebornou farbou. Bar vekom chátral a niekoľko škridiel sa už odškerilo. V jednom okne bola klimatizácia,

namáhavo sa snažila udržiavať primeranú teplotu. Kvapkala z nej voda a vytvárala kaluž. Popri budove prefrčalo policajné auto, na asfalte zasvišťali pneumatiky. Okresní policajti. Prvú polovicu služby pravdepodobne trávia s radarom na diaľnici a vyberajú pokuty, aby naplnili mestskú pokladnicu, a teraz sa zakrádajú bočnými ulicami svojho obvodu. Chránia a hliadkujú na problémových miestach. Policajt v aute otočil hlavu a pozrel na Jacka. Vyzeral inak ako majiteľ záložne. Dokonale upravený. Tvár mal chudú a oči bystré. Sedel za volantom, akoby prehltol pravítko, a mal čerstvo ostrihané vlasy. Po bokoch dohola a na temene na ježka. Strih starý deň, možno dva.

Jack nehybne stál a sledoval, ako ho míňa. V diaľke začul hukot motocykla, blížil sa, dunel čoraz hlasnejšie, ako keď klope kladivo. Spoza rohu sa objavil ôsmy harley, šiel tak pomaly, ako mu príťažlivosť dovoľovala, veľká ťažká mašina hučala, prskala, vodič takmer ležal, nohy zapreté do stúpadiel ďaleko pred sebou. Do zákruty sa naklonil a na štrku spomalil. Na sebe mal čiernu koženú vestu a pod ňou čierne tričko. Zaparkoval posledný v rade. Motorka bežala na voľnobeh, ako keď kováč udiera na nákovu. Po chvíli vypol motor a mašinu vytiahol na stojan. Zavládlo ticho.

„Hľadám Jimmyho Rata,“ prihovoril sa mu Jack.

Motorkár pozrel na jednu z ôsmich motoriek. Nemal na výber, ale odvetil: „Nepoznám ho,“ a s nohami do O sa hrdo pobral k dverám do baru. Postavou pripomínal hrušku, mal možno štyridsať rokov, sinavú pokožku, akoby si ju natieral motorovým olejom, asi meter sedemdesiatpäť a brucho ako sud. Potiahol dvere a vošiel dnu.

Jack zostal stáť na mieste. Motorka, na ktorú sa nový stály zákazník pozrel, bol jedným z troch so striebornými runami. Rovnako obrovský ako ostatné, ale nožnú opierku a riadidlá mal trochu bližšie k sedadlu. Asi o päť centimetrov bližšie než mašina nového chlapíka. Z toho si Jack odvodil, že Jimmy Rat má

asi meter sedemdesiat. Možno kosť a koža, čo by zodpovedalo slovenskej verzii jeho mena Potkan. Možno ozbrojený nožom alebo pištoľou. Možno poriadny ničomník.

Jack prešiel k dverám do baru. Otvoril ich a vošiel do horúceho šera. Zacítil zápach piva. Miestnosť pravouhlá, naľavo po celej dĺžke medený bar a napravo stoly. V zadnej stene oblúk a za ním úzka chodba. Toalety, verejný telefón a požiarné dvere. Štyri okná. Celkovo šesť možných východov. Bývalý vojenský policajt si ich spočítal ako prvé.

Ôsmi motorkári sa natlačili okolo dvoch stolov pre štyroch. Spojili si ich pri okne. Z ťažkých zarosených pohárov pili pivo. Nového kunčafta zasunuli medzi seba, na stoličke sedel ako hruška s najplnším pohárom. Pokiaľ ide o veľkosť, tvar a celkový zjav, šesť ďalších spadalo do rovnakej kategórie. Jeden bol horší. Asi meter sedemdesiat, samá šľacha, úzka tvár a nepokojné oči.

Jack sa zastavil pri bare a objednal si kávu.

„Nemáme,“ odvetil barman. „Lutujem.“

„Je tamten krpec Jimmy Rat?“

„Ak s ním máte nevyrovnaný účet, vyrovnajte si ho vonku, dobre?“

Barman odišiel. Jack čakal. Jeden z motorkárov vyprázdnil pohár, vstal a zamieril k toaletám. Bývalý vojenský policajt prešiel miestnosťou a sadol si na uvoľnené miesto. Drevo pod zadkom ho doslova popálilo. Ôsmy motorkár sa k nemu otočil. Cívil naňho a potom prešiel pohľadom na Jimmyho Rata.

Ten sa ozval: „Toto je súkromné posedenie, kamoš. Nie si pozvaný.“

„Potrebujem iba zopár informácií,“ odvetil Jack.

„O čom?“

„O daroch pre charitu.“

Jimmy Rat zbledol. Vtom si spomenul. Pozrel na dvere, kdesi za nimi sa nachádzala záložňa, jeho istota. „Vypadni odtiaľto, kamoš,“ povedal.

Jack vyložil na stôl päšť. Veľkú ako kurča zo supermarketu. Dlhé hrubé prsty s hánkami ako vlašské orechy. Staré zárezy a jazvy zahojené na opálenej pokožke. „Kašlem na to, ako a koho podvádzaš. Alebo koho okrádaš. Alebo pre koho predávaš. O nič také nemám záujem. Chcem len vedieť, odkiaľ máš tento prsteň.“

Otvoril dlaň. Prsteň ležal na nej. *West Point 2005*. Jemná zlatnícka práca, čierny kameň. Malá veľkosť. Jimmy Rat ani nemukol, ale čosi v jeho očiach Jackovi prezradilo, že ho spoznal.

„Iný názov pre West Point znie Vojenská akadémia Spojených štátov amerických. Podstata spočíva v posledných troch slovách. Ide o federálny prípad,“ zdôraznil Jack.

„Si poliš?“

„Nie, ale mám štvrťdolár na telefón.“

Chýbajúci motorkár sa vracal z toalety. Zastal za Jackovou stoličkou a nechápavo rozhodil rukami. Akoby sa chcel spýtať, čo sa to tu, dočerta, deje? Kto je tento všivák? Jack nespúšťal pohľad z Jimmyho Rata a z okna vedľa neho, kde videl matný strašidelný odraz toho, čo sa mu deje za chrbtom.

„Sedíš na niečej stoličke,“ upozornil ho Jimmy Rat.

„Áno, na svojej,“ odvetil Jack.

„Máš päť sekúnd.“

„Mám toľko, koľko budeš potrebovať na odpoveď.“

„Máš dnes šťastný večer?“

„Nemusím mať.“

Jack vyložil na stôl aj pravú ruku. Mal ju o trochu väčšiu než ľavú. U pravákov to býva normálne. Všetci si všimli viac zárezov a jaziev vrátane bielej škvrny v tvare písmena V, vyzerala, akoby ho uštipol had, ale v skutočnosti sa poranil na klinici.

Jimmy Rat pokrčil plecami, akoby ho rozhovor vôbec nebavil.

„Som súčasťou zásobovacieho reťazca,“ povedal. „Tovar dostávam od iných ľudí, a tí ho tiež dostávajú od iných ľudí. Ten prsteň dakto daroval, predal alebo založil a nevybral si ho. Nič viac o ňom neviem.“

„Od akých iných ľudí si ho dostal?“

Jimmy Rat zmĺkol. Jack sledoval ľavým okom okno. Pravým si všimol, ako Jimmy prikývol, a v odraze zazrel jeho kumpána, ako sa mu za chrbtom strojí zasadiť pravý hák. Zjavne sa ho chystal udrieť do ucha. Možno zraziť zo stoličky. Alebo mu dať aspoň malé ponaučenie.

Nepodarilo sa.

Jack si zvolil cestu najmenšieho odporu. Sklonil hlavu a nechal úder prefičať do prázdna. Vzápätí sa vymrštil na nohy, zvrtol sa a lakťom zasiahol protivníkovi obličky, ktoré sa práve vtedy nachádzali vo vhodnej pozícii. Zasadil mu poriadne tvrdý úder. Chlap drsne dopadol na zem. Jack si sadol na stoličku a tváril sa, akoby sa nič nestalo.

Jimmy Rat vypeštil oči.

„Chlapi, povedal som vám, aby ste sa bili vonku,“ okríkol ich barman.

Slová zneli, akoby ich myslel naozaj vážne.

„Ale teraz si si poriadne zavaril,“ sykol Jimmy Rat.

Slová zneli, akoby ich tiež myslel vážne.

V tejto chvíli si Michelle kupuje niečo na večeru. Možno v obchodíku pri dome. Zdravé potraviny. Ale jednoduché. Je pravdepodobne unavená.

Zlý deň.

„Vari sa nezľaknem šiestich bachráčov a jedného krpca. Uvoľním sa pri tom ako pri prechádzke ružovou záhradou.“

Vstal. Otočil sa, pristúpil k chlapovi, čo ležal na podlahe, a prekročil ho. Mieril k dverám. Von na štrk k zoradeným motorkám. Obrátil sa a zbadal, že aj ostatní vychádzajú. Nevyzerali na siedmich statočných. Všetci strnulí na nohách do O, s rozlične zdeformovanými pivnými bruchami a zlým držaním tela. Ale predsa len kopa hmotnosti. Dohromady. Plus štrnásť pästí a štrnásť hrubých topánok.

Možno aj s oceľovou špicou.

Možno veľmi zlý deň.

Ale komu na tom záleží?

Sedem chlapov sa rozťahlo do polkruhu, traja po ľavici Jimmyho Rata a traja po jeho pravici. Jack sa ustavične pohyboval, zamýšľal otočiť ich tak, aby bol chrbtom k ulici. Nechcel sa pri dajakom plote dostať do pasce. Nechcel, aby ho zahnali do kúta. Neplánoval utekať, ale taká možnosť nikdy nebola na škodu.

Sedem chlapov sťahovalo polkruh, ale nedostatočne. Držali sa asi tri metre od neho a meter jeden od druhého. Z toho celkom jasne vyplynuli prvé dva ťahy. Budú sa pomaly približovať, možno krochkať a zazerať, vtedy Jack urobí rýchly manéver a prerazí si pomedzi nich cestu, vzápätí sa všetci otočia, Jack bude čeliť novému zmenenému polkruhu, už len so šiestimi členmi. Rýchlo sa nadýchne a ťah zopakuje, čím ich zredukuje na piatich. Tretí raz mu už nenaletia, v tej chvíli sa zhluknú k sebe, všetci okrem Jimmyho Rata, ten podľa Jacka bojovať nebude. Veľmi šikovné. Nakoniec ich bude mať proti sebe len štyroch.

Zlý deň.

Pre niekoho.

„Posledná šanca,“ zahlásil Jack. „Povedzte tomu krpcovi, aby odpovedal na moju otázku, a všetci sa môžete vrátiť k pivu.“

Nik nereagoval. Ešte väčšmi sa zovreli, nahrbili, prikrčili a postupovali dopredu, ruky od seba, pripravené. Jack si vybral prvý cieľ a čakal. Chcel, aby sa priblížil na jeden a pol metra. Na jeden krok, nie na dva. Lepšie je šetriť si energiu na neskôr.

Vtom začul, ako za ním na ceste zasvišťali pneumatiky. Sedem chlapov pred ním sa vystrelo a s prehnane nevinnými rozšírenými očami sa obzeralo okolo seba. Jack sa obrátil a znovu zbadal policajné auto. Toho istého chlapíka. Okresného policajta. Auto zastalo a strážca zákona sa na nich spýtavo zahľadel. Stiahol protiľahlé okno, naklonil sa k nemu, pozrel Jackovi do očí a vyzval ho: „Pristúpte k vozidlu, prosím.“

Jack pristúpil, ale nie zo strany spolujazdca. Nechcel sa otočiť chrbtom. Prešiel okolo auta k vodičovmu oknu. Policajt ho stiahol a okno spolujazdca zatvoril. V ruke držal pištoľ. Uvoľnene mu ležala v lone.

„Nepoviete mi, čo sa tu deje?“ spýtal sa.

„Slúžili ste v armáde alebo u námorných pešiakov?“ vrátil mu otázku Jack.

„Prečo by som mal?“

„Väčšina na vašom mieste a vám podobných slúžila. Najmä tí, ktorí si zídu do najbližšej vojenskej kantíny a dajú sa ostrihať.“

„Slúžil som v armáde.“

„Aj ja. Nič sa tu nedeje.“

„Musíte mi o sebe prezradiť viac. Veľa chlapcov slúžilo v armáde. Nepoznám vás.“

„Jack Reacher, stodesiata jednotka vojenskej polície. Major. Rád vás spoznávam.“

„Počul som o stodesiatej jednotke vojenskej polície,“ priznal sa policajt.

„Dúfam, že v dobrom.“

„Štáb ste mali v Pentagóne?“

„Nie, náš štáb sídlil vo Virgínii, v Rock Creeku. Severnejšie a západnejšie od Pentagónu. Niekoľko rokov som tam mal najlepšiu kanceláriu. Položili ste mi skúšobnú otázku?“

„Skúškou ste prešli. Správne ste uviedli Rock Creek. Ale teraz mi povedzte, čo sa to tu deje. Vyzerá to, akoby ste sa práve chystali pobiť s tými motorkármi.“

„Zatiaľ sme sa len rozprávali,“ odvetil Jack. „Na niečo som sa ich spýtal. Rozhodli sa, že mi radšej odpovedia vonku na voľnom priestranstve. Neviem prečo. Možno sa báli, že by nás niekto mohol počuť.“

„Na čo ste sa ich spýtali?“

„Odkiaľ vzali tento prsteň.“

Jack sa zápästím oprel o dvere a otvoril ruku.

„West Point,“ hlesol policajt.

„Predali ho majiteľovi záložne. Chcem sa dozvedieť, komu patrilo.“

„Prečo?“

„Neviem presne. Asi chcem spoznať jeho príbeh.“

„Tí chlapi vám to nepovedia.“

„Poznáte ich?“

„Nemáme nič, čo by sme im mohli dokázať.“

„Ale?“

„Tovar privážajú cez Minnesotu z Južnej Dakoty. Cez dva štáty. Ale nikdy v takom množstve, aby sa o tento medzištátny obchod začala zaujímať federálna polícia. A nikdy toľko, aby dakotský policajný detektív nasadol do lietadla. Takže je to pre nich takmer bez rizika.“

„Odkiaľ v Južnej Dakote?“

„Nevieme.“

Jack zmĺkol.

„Mali by ste nasadnúť do auta. Je ich sedem,“ upozornil ho policajt.

„Nemajte strach, nič sa mi nestane,“ povedal Jack.

„Ak chcete, zatknem vás. Bude to vyzeráť lepšie. Ale musíte si pohnúť. Lebo aj ja sa musím ponáhľať. Nemôžem tu prestať celú službu.“

„O mňa sa nebojte.“

„Možno by som vás predsa len mal zatknúť.“

„Za čo? Za niečo, čo sa ešte nestalo?“

„Pre vašu bezpečnosť.“

„Mohol by som sa uraziť,“ odvrkol Jack. „Nezdá sa, že by ste si robili starosť o ich bezpečnosť. Hovoríte, akoby ste si boli istý výsledkom.“

„Nasadnite do auta. Nazvime to taktický ústup. O prsteni získate informácie aj iným spôsobom.“

„Akým?“

„Zabudnite naň. Desať ku jednej, že za prsteňom sa nič ne-skrýva. Zrejme sa nejaký chlap vrátil celý sklúčený a zatrpknutý a predal ten prekliaty prsteň tak rýchlo, ako sa dalo, aby zaplatil nájom za obytný prívies.“

„Tak to tu chodieval?“

„Dost' často.“

„Chcete urobiť dobrý skutok.“

„Mám to v povahe.“

„Nejde o chlapa. Prsteň je veľmi malý. Nosila ho žena.“

„Aj ženy bývajú v obytných príviesoch.“

Jack prikývol. „Súhlasím, desať ku jednej, že o nič nejde, ale chcem si byť istý. Len pre všetky prípady.“

Na okamih nastalo ticho, len motor bežal na voľnobeh a v telefónnych drôtoch šušľal vietor.

„Posledná šanca,“ zahlásil policajt. „Dajte si povedať. Nastúpte.“

„Nič sa mi nestane,“ znovu zopakoval Jack. Odstúpil od auta a vystrel sa. Policajt podráždene pokrútil hlavou, chvíľu počkal, potom sa vzdal a pomaly odchádzal, na asfalte svišťali pneumatiky, z výfuku sa dvíhal dym. Jack ho sledoval, kým nezašiel za roh, potom vystúpil na chodník, kde sa okolo neho znovu sformoval čierny polkruh.

4

Siedmi motorkári zaujali predchádzajúcu pozíciu a znovu sa nahrbili do bojového postavenia, nohy od seba, ruky rozťahnuté a pripravené. No nehýbali sa. Nechceli. Nie hneď. Z ich pohľadu sa do veci zamiešal nový faktor. Ich protivníkovi načisto preskočilo. Dokázal im to. Okresný policajt mu ponúkol čestný ústup a on ho odmietol. Zostal, aby to s nimi skoncoval.

Prečo?

Netušili.

Jack čakal. V tej chvíli Michelle prináša domov tašky. Kladie ich na kuchynský pult. Zhromažďuje potrebné ingrediencie. Zo zásuvky vyťahuje nôž. Možno zapaluje sporák. Večera pre jedného. Tichý večer. Možno úľava.

Motorkári sa nehýbali.

„Tak čo, chlapi, rozmysleli ste si to?“ spýtal sa Jack.

Odpoveď nedostal.

„Odpovedzte mi na otázku a ja vás nechám na pokoji,“ dobiedzal.

Ani sa nepohli.

Jack čakal.

„Menej trpezlivý človek by si myslel, že je načase pohnúť riť,“ podpichol ich.

Stále bez odpovede.

Nato sa usmial.

„Zrejme som sa narodil pod šťastnou hviezdou. Toto je ako výhra na hracom automate v Las Vegas. Cing, cing, cing. Vy-

šlo mi sedem veľkých dievčat pekne v jednom rade,“ pokračoval.

Vyprovokoval očakávanú reakciu. Potreboval ju. Pohyb bol jeho priateľ. Potreboval rozhýbanú masu a zmätok. Chcel ich rozzúriť, aby robili chyby. Čo sa mu aj podarilo. Pobúrene pozreli jeden na druhého, ale nik sa nechcel pohnúť ako prvý ani ako posledný, no zrazu sa ako na povel všetci vrhli dopredu, úplne vyvedení z miery, všetci napumpovaní a zraniteľní. Jack sa pustil do realizácie pôvodného plánu. Vždy sa osvedčil. Postupoval podľa neho. Počkal, kým sa priblížili na poldruha metra a vtedy vyrazil, preletel radom so zdvihnutým lakťom a zasiahol prvú cieľovú tvár, vzápätí sa otočil a vyrazil znovu, žiadne zdržovanie, pribrzdil a s novým nasadením skosil lakťom chlapa vpravo, ktorý sa otočil smerom k vzniknutej medzere a dostal úder ako pri čelnej kolízii na diaľnici.

Zložil dvoch.

Jack sa znovu obrátil a znehybnel. Päť zvyšných motorkárov vytvorilo nový polkruh. Jack cúvol o dlhý krok, chcel zistiť ich zámery. Jeho predpoklady sa splnili. Jimmy Rat sa stiahol dozadu a zvyšní štyria postúpili dopredu.

Jack absolvoval väčšinu špeciálnych bojových škôl, aké armáda ponúkala, väčšinu z nich na základniach v rámci starej Konfederácie, kde pracovali inštruktori, starí ošľahaní veteráni, ktorí robili veci, aké si normálny človek nevie ani predstaviť. Také školy sa končili tajnými zápismi do tajných spisov, nespočetnými modrinami a niekedy aj zlomenými kosťami. Ak proti vám stoja štyria protivníci, platí v týchto zariadeniach praktická zásada čo najrýchlejšie znížiť ich počet na troch. A potom rovnako rýchlo z nich urobiť dvoch, čím ste okamžite dosiahli víťazstvo v celej hre, lebo očividne absolvent takej školy nemohol mať ani najmenší problém pri zostave jedného proti dvom, lebo ak by mal, znamenalo by to, že inštruktori odviekli slabú prácu, čo sa v armáde celkom logicky považovalo za nemožné.

Jack tomu hovoril urobiť najprv protiopatrenia. Štyria chlapi sa znovu nahrbili, ohli nohy v kolenách a rozkročili ich. Možno si mysleli, že ich postavenie vyzerá hrozivo. Pre Jacka predstavovali prostredie bohaté na ciele. Vyštartoval dopredu, vybral si chlapa na kraji vľavo a kopol ho do vajec, vzápätí odskočil vpravo tak, aby zvyšní traja protivníci, ak sa chceli k nemu dostať, museli obísť odstaveného chlapa stojaceho v predklone a lapajúceho dych.

Jack ustúpil. Traja motorkári sa vydali okľukou k nemu, prvý sa vybral doprava, druhý doľava a tretí rovno. Tým poskytli Jackovi čas prejsť za rad motoriek na druhú stranu. Traja protivníci sa museli rozhodnúť. Očividne pôjdu dvaja jedným smerom a jeden druhým, ale kto ostane sám a ktorým smerom sa vyberie? Samozrejme, osamotený chlap bude niesť najväčšie riziko. Stane sa slabým miestom a možno ako prvý schytá najtvrdší úder. Kto sa na to podujme?

Jack si všimol, že ich z chodníka sleduje Jimmy Rat.

Traja chlapi sa rozdelili, dvaja prichádzali k Jackovi sprava, jeden zľava. Jack sa okamžite pohol k nemu, myslou zalietal k neviditeľnému zoskupeniu za sebou, uvedomoval si, že na boj jedného s jedným bude mať asi tri sekundy, kým sa druhí dvaja nedostanú zaňho.

Tri sekundy je kopa času. Chlap ponechaný sám na seba si myslel, že je pripravený, no mýlil sa. Podvedomie mu nahováralo, že najlepšie urobí, ak sa chvíľu bude držať vzadu. Ľudská náтура. Milióny rokov evolúcie. Ale predná časť mozgu mu vrela nie, ak je konfrontácia nevyhnutná, potom logicky by jeho záujmom najlepšie poslúžilo, keby sa držal čo najbližšie pri posilách. Preto by mal ísť smerom k nim. Nie preč od nich.

Impulzy štart-stop v hlave chlapíka spôsobili náhly výpad dopredu, čím sa priblížil priveľmi skoro. Celú šírku jeho mentálneho vlnového pásma zabrali otázky pohybu. Času a priestoru. Nemyslel na to, ako sa brániť. Až príliš neskoro. A do-

konca ani potom neprejavil žiadnu predstavivosť. Keď zbadal lakte a nohy, zaimprovizoval proti nim zaujatím všestranného obranného postoja, ale Jack si ho nevšímal. Plnou rýchlosťou predviedol posledný neočakávaný výpad a hladko sa mu podarilo zasiahnuť chlapíka hlavou priamo do nosa. Presun hmoty a hybnosti. Zaručená okamžitá výhra. Sekunda a pol.

Jack sa rýchlo zvrtol a zbadal posledných dvoch útočníkov, dostali sa už za rad motocyklov, necelé štyri metre od neho, blížili sa strednou rýchlosťou, skôr z povinnosti než dychtivo. Vykročil cez hlavou zrazenú obeť dozadu a presunul sa okolo motoriek bližšie k ulici. Sledoval, ako ho tí dvaja nasledujú a ako si uvedomujú, čo ich čaká. Postupovali ako na oválnej pretekárskej dráhe. Mohli by chodiť dokola aj celú noc.

Rozdelili sa. Pozreli na protivníka, postáli a koordinovali sa. Čakali, jeden za poslednou motorkou vľavo, druhý za poslednou motorkou vpravo. Poslední preživší. Najlepší zo skupiny. Istotne najmúdrejší. Lepšie je ísť piaty alebo šiesty než prvý alebo druhý.

Vzápätí si v duchu napočítali do troch a vykročili dopredu. Nebolo to vôbec to najhoršie, čo Jack doteraz videl. Rýchlosť mali správnu a aj uhly mali správne, takmer učebnicovo, a bolo viac ako isté, že Jacka zasiahnu. Z jednej alebo z druhej strany. Nedalo sa tomu vyhnúť. Priblížia sa spolu. Stane sa moriakom v sendviči.

V tejto chvíli Michelle pravdepodobne sedela a jedla to, čo si navarila. Za kuchynským stolom. S pohárom vína. Možno malá oslava. Bezpečne doma.

Len zriedka sa stávalo, že by Jacka pri bitke zasiahli. Preto si zaumienil, že to tak aj zostane. Nie z márnivosti. Utŕžiť úder by bolo neefektívne. Obmedzila by sa tým jeho ďalšia výkonnosť.

Dopredu podišiel práve vtedy, keď dvaja protivníci obchádzali koniec radu motocyklov. Teraz sa uhol stal prijateľným. Skôr priama línia než trojuholník. Nadýchol sa. Protivníci sa priblížili. Jeden z jeho ľavej a druhý z pravej strany. Postupovali poma-

ly krok za krokom, hľadeli dopredu, dávali pozor na relatívnu vzdialenosť. Chceli zaujať cieľovú pozíciu súčasne.

Ludská náтура. Milióny rokov evolúcie.

Jack vyrrazil doľava a stali sa dve veci. Protivník vľavo prevapene cúvol a protivník vpravo pridal do kroku, aby zmenšil medzeru, lebo jeho lovecký inštinkt ho nútil zabrániť koristi uniknúť.

Jack sa ihneď zvrtoľ a chlapík sprava plnou rýchlosťou nabehol rovno na jeho nastrčený lakeť, následne sa Jack znovu otočil a zistil, že ušetril pol sekundy, lebo protivníkovi zľava trvalo nejaký čas, aby sa jeho ustupovanie zmenilo na pohyb dopredu. To Jackovi umožnilo vybrať si cieľ. Kopol ho do kolena a chlapík okamžite spadol dolu tvárou do štrku, *bác*, a hneď nato ho Jack kopol do hlavy, ale ľavou nohou, tú mal slabšiu. Čo je u pravákov normálne a primerané. Netreba zachádzať príďaleko. Byť hlúpy nie je hrdelný zločin. Iba hendikep.

Vydýchol si.

Neporazený.

Z chodníka sa ozval Jimmy Rat: „Už je vám lepšie?“

„O trochu,“ odvetil Jack.

„Ak chcete, môžete u mňa pracovať.“

„Nechcem.“

„Máte problém so ženou?“

Jack sa zdržal odpovede. Namiesto toho sa pretisol medzi riadidlami zoradených motoriek, prehodil nohu a sadol si na motorku Jimmyho Rata. Na sedadle sa potisol dozadu, pohodlne sa uvelebil a vyložil si nohu na stúpadlo.

„Hej,“ zvolal Jimmy Rat. „Čo si to dovoľujete? Ako si môžete sadnúť na cudziu motorku? Odporná neslušnosť. To sú ale spôsoby, človeče.“

„A prečo?“

„Pravidlo číslo jeden.“

„A čo s tým chceš urobiť?“

Jimmy Rat sa nezmohol na slovo.

„Odpovedz na moju otázku a hneď vypadnem.“

„Na akú otázku?“

„Chcem vedieť miesto a meno v Južnej Dakote, odkiaľ si doniesol ten prsteň.“

mlčal.

„Ja tu pokojne môžem sedieť aj celú noc. Teraz nemáme svedkov. Ale skôr či neskôr sem dakto príde. Uvidia ma sedieť na tvojej motorke. A teba neschopného si s tým poradiť. Ako baba, nie potkan. Budeš odpísaný.“

Jimmy Rat sa poobzeral okolo seba.

„Ten, s kým sa chceš stretnúť, nie je tuctový chlap.“

„Ani ty nie si,“ povedal Jack. „A som tu.“

Z vedľajšej ulice sa ozval dopravný hluk. Možno ho spôsobil pomaly sa pohybujúce nákladné auto. Jimmy Rat pozoroval roh. Zabočí sem? Nezabočilo. Odfrčalo do diaľky a znovu sa rozhostilo ticho.

Jack čakal.

Aj z inej ulice začuli zvuk auta.

„Pracuje vo verejnej pracovni v Rapid City. Volá sa Arthur Scorpio,“ odvetil napokon Jimmy Rat.

Auto na rovnobežnej ulici spomaľovalo. Chystalo sa odbočiť k nim. K rohu mu už chýbalo len tridsať sekúnd. Jack zišiel z motoriky a znovu sa pretisol medzi riadidlami na chodník. Jimmy odišiel opačným smerom, okolo motoriek, do tieňa za budovou. Dnu možno vošiel zadnými dverami.

Auto vyšlo spoza rohu práve včas. Prichádzal okresný policajt. Znovu sa vracal.

5

Policajt s nohou na brzde na chvíľu zaváhal, potom otočil volantom a zastal pri rovnakom obrubníku ako predtým. Stiahol okno a prezeral si scénu. Šesť mužov v horizontálnej polohe, niektorí sa hýbali. Plus vzpriamene stojaci Reacher na chodníku.

„Prosím vás, pristúpte k vozidlu,“ vyzval ho.

Jack poslúchol.

„Gratulujem,“ povedal policajt.

„K čomu?“

„K tomu, čo ste tu narobili.“

„Ja s tým nemám nič spoločné, zapríčinili si to sami. Ja som sa len díval. Neviem, prečo sa tak pohádali. Zrejme si niekto z nich sadol na nesprávnu motorku.“

„Tak ste to videli?“

„Neveríte mi?“

„Len teoreticky. A mal by som uveriť?“

„Advokát majiteľa záložne vraví, že pre nás všetkých by bolo najlepšie, keby ste uverili.“

„Prišiel som vás požiadať, aby ste odišli z môjho okresu.“

„Sedí vec. Plánujem odísť prvým autobusom.“

„To nie je dosť rýchlo.“

„Chcete, aby som ukradol motorku?“

„Odveziem vás.“

„Až tak veľmi túžite, aby som vypadol?“

„Obaja si ušetríme kopu papierovania.“

„Kam ma odveziete?“

„Predpokladám, že vám na otázku odpovedali. Určite zamieri-
te na západ. Na tej strane sú hranice okresu len kúsok od výjazdu
na medzištátnu diaľnicu číslo deväťdesiat. Žije tu kopa milých
ľudí. Určite vás odvezú.“

Jack nastúpil a po štyridsiatich pokojných minútach vystúpil
v krajine nikoho, na tmavej dvojprúdovej ceste vedľa značky,
podľa ktorej opúšťal jeden okres a vstupoval do iného. Policajto-
vi zamával na rozlúčku, prešiel sto metrov, ešte dvesto a potom
zastal a obzrel sa. Policajt mu zablikal svetlami, cúvol, otočil
sa a vyrazil naspäť. Jack sa díval, ako miznú zadné svetlá, a po
chvíli prešiel k miestu, kde sa krajnica trochu rozšírila. Čakal.
Pred sebou mal asi sto kilometrov dvojprúdovej vozovky a po-
tom medzištátnu diaľnicu 90. Viedla cez Minnesotu na západ do
Južnej Dakoty, do Sioux Falls a odtiaľ až do Rapid City.

A potom ešte ďalej. Do Seattlu, tam chcel.

V tom okamihu vyše dvetisícštyristo kilometrov od miesta, kde
stál, Michelle Changová za kuchynským stolom jedla objednanú
pizzu. S pohárom vody, nie vína. Nešlo o oslavu. Len o kalórie.
Celé popoludnie mala veľa práce, dobiehala týždeň zanedbané
povinnosti. Bola unavená, čiastočne šťastná, že je sama, a čias-
točne nie. Predpokladala, že Jack sa vybral do Chicaga. Odtiaľ
mal kopu možností. Chýbal jej. Ale vedela, že by im to nefun-
govalo. Vedela to tak presne, ako že sa volá Michelle.

V tom istom okamihu, takmer tisícdivesto kilometrov odtiaľ na
stole policajnej stanice v Rapid City, na oddelení krádeží, za-
zvonil telefón. Zdvihla ho detektívka Gloria Nakamurová. Nízka
a počerná, ako policajтка pracovala tri roky. Už sa nepovažovala
za zelenáča, ale ešte ani za veterána. Do konca služby jej chýbala
hodina. „Krádeže, Nakamurová,“ ozvala sa.

Volal technik z oddelenia počítačových zločinov, robil jej láska-
vosť. „Ozval sa mi môj človek z telefónnej spoločnosti,“ povedal.

„Z wisconsinského čísla nechal nejaký Jimmy hlasovú správu Arthurovi Scorpiovi. Na jeho osobnom mobile. Akési varovanie.“

„Aké?“ spýtala sa detektívka.

„Pošlem ti ho e-mailom.“

„Máš to u mňa,“ poďakovala sa a zložila. Cinkol e-mail. Klikla na správu, potom na súbor a pustila hlasitosť. Začula zvuky ako z baru, po nich nervózny hlas, hovoril rýchlo: „Arthur, tu je Jimmy. Prišiel za mnou chlap a vyzvedal sa na vec, ktorú som dostal od teba. Zdá sa, že chce odhaliť našu sieť zásobovania. Nepovedal som mu nič, ale ktovie, ako ma našiel, a preto si myslím, že poľahky nájde aj teba. Ak sa tak stane, ber ho vážne. Ten chlap vyzerá ako tajomný obor Bigfoot, čo práve vyšiel z lesa. Daj si naňho pozor.“

Vzápätí sa ozval plastový praskot, keď položil veľké slúchadlo do vidlice. Možno volal z verejného telefónu na stene. Vo wisconsinskom bare. Spis Arthura Scorpia už dosahoval hrúbku takmer desať centimetrov. Doteraz naňho nič nemali. Ale kriminálne oddelenie v Rapid City sa nevzdávalo. Zakladali každú informáciu. Skôr či neskôr mu niečo prišijú. Nakamurová správu zapísala. Po zhrnutí dodala niekoľko vlastných poznámok. *Nemáme jasný dôkaz, ale o existencii zásobovacej siete som presvedčená.* Otvorila prehliadač a napísala: *Bigfoot.* Hneď sa zobrazili hlavné znaky. Mýtický opočlovek, chlpatý, vysoký vyše dvoch metrov, údajne sa nachádza v severozápadných lesoch. Znovu otvorila dokument a dopísala: *Možno ten Bigfoot z neho niečo vytrasie!* Kópiu poslala e-mailom poručníkovi.

Po chvíli sa jej zmocnil nedobrý pocit z výkričníka na konci poslednej vety. Pripadal jej dievčenský. Ale musela ho tam dať. Dúfala, že len čo si jej šéf poznámku prečíta, okamžite nariaďi obnovenie vyšetrovania. Len pre prípad, že by sa Scorpiov ohlásený návštevník ukázal ako dôležitý. Jimmy z Wisconsinu má určite vygumovanú hlavu, lebo očividne klamal, keď vrel, že mu nič nepovedal. Jeho tvrdenie nemalo logiku. Lebo chlap

natoľko vystrašený, aby poslal varovnú hlasovú správu, musel mať plné gate a odpovedať na každú otázku, akú mu Bigfoot položil. Zrejme sa už vydal na cestu. Čas je preto dôležitý, ale šéf si privlastnil celú výkonnú moc. Postrkovať ho nemalo význam. Musí na to ísť okľukou, zmierniť jeho podráždenie, aby si myslel, že na to prišiel sám.

Vzápätí prišla nočná zmena a Nakamurová sa pobrala domov. Rozhodla sa, že ráno zájde do Scorpiovej verejnej pracovne. Cestou do práce. Na tridsať minút alebo hodinu. Len sa pozrieť. Je možné, že tajomný obor Bigfoot dovtedy príde.

Jack nemal dôvod pochybovať o policajtových slovách, že v západnom Wisconsine žijú milí ľudia. Problém však spočíval v kvantite a nie v kvalite. Podvečer už značne pokročil a on ešte vždy stál na opustenej dedinskej ceste uprostred ničoho. Nulová premávka. Či takmer nulová, aby bol presný. V závan teplého vetra popri ňom prefrčala nákladná dodávka a o päť minút spomalil Ford F-150, aby si ho vodič prezrel, no vzápätí pridral a odišiel bez zastavenia. Východný horizont tvrdohlavo tmavel a tíchol. Jacka však optimizmus neopúšťal. A mal kopu času. Nemusel sa strategicky ponáhľať. Prsteň v záložni ležal mesiac. Nesledoval horúcu stopu.

Desať ku jednej, že pri pátraní nič zaujímavé neodhalí.

Jack čakal, napokon v diaľke zazrel reflektory, prichádzali z východu, slabo blikali ako vzdialená hviezda. Celú minútu sa mu zdalo, že sa nepribližujú, lebo sa díval z čelnej perspektívy, ale zrazu sa obraz zaostřil. Nákladná dodávka, hádal, alebo terénne vozidlo. Zodpovedala tomu výška i rozpätie svetiel. Vošiel do vozovky a vystrčil palec. Napoly sa otočil bokom, ako pri fotografovaní v Hollywoode. Profil ponúkal v istom uhle, čím postavu zminimalizoval, ale s výškou sa nedalo robiť nič. Čím menej hrozivo bude pôsobiť, tým lepšie. So stopovaním mal skúsenosti. Vedel, že sa stáva subjektom krátkeho rozhodovania.

Prichádzala nákladná dodávka. Veľká. Kabína pre niekoľko ľudí. Japonská. Veľa chrómu a lesklej farby. Spomalila. Priblížila sa. Vodičovu tvár osvetľovalo červené svetlo z prístrojovej dosky. Nezastane, blyslo Jackovi hlavou. Auto riadila žena. Musela by byť padnutá na hlavu.

Dodávka zastavila.

Tmavočervená metalizovaná honda. Stiahla okno. Na zadnom sedadle sedel pes. Čosi ako nemecký ovčiak, ale väčší. Veľký takmer ako poník. Možno nejaká šialená mutácia. Zuby mal ako patróny do pušky. Žena sa nahla ponad konzolu. Mala tmavé vlasy zviazané do uzla. Na sebe tmavočervenú košeľu, okolo štyridsaťpäť rokov.

„Kam máte namierené?“ spýtala sa.

„Potrebujem sa dostať na medzištátnu diaľnicu deväťdesiat,“ odvetil Jack.

„Tak si naskočte. Je to skoro tam, kam idem.“

„Myslíte to vážne?“

„O tom, kam idem?“

„O mne, aby som naskočil. Z hľadiska bezpečnosti. Nepoznáte ma. Ja síce nepredstavujem hrozbu, ale aj tak to radšej poviem.“

„V aute mám divého psa.“

„Môžem byť ozbrojený. Obyčajne to prebieha tak, že najprv zastrelím psa alebo mu podrežem hrdlo a potom sa pustím do vás. Toho by som sa bál ja. Myslím z profesionálneho hľadiska.“

„Ste policajt?“

„Pracoval som vo vojenskej polícii.“

„Ste ozbrojený?“

„Nie.“

„Tak naskočte.“

Priznala sa, že je farmárka a má kopu kráv roztrúsených na mnohých veľkých pastvinách, chovaných na mlieko. Vodí sa jej dobre, odhadoval Jack, súdiac podľa auta. Mal pocit, že je také široké ako americké vojenské terénne vozidlo, vojaci ho skomolene nazývali Humvee. Sedadlá čalúnené, s prešívanou kožou. Priadlo ticho ako limuzína. Rozprávali sa. Spýtal sa jej, či sa odjakživa venuje chovu dobytka, a ona odvetila áno, už je štvrtá generácia. Spýtala sa ho, čím si zarába na živobytie, a on odvetil, že teraz nemá zamestnanie. Zo zadného sedadla sledoval rozhovor obrovský pes, hnusnú hlavu otáčal raz na jednu, raz na druhú stranu.

O hodinu zastavila, aby na križovatke diaľnice 90 vystúpil. Poďakoval jej a na rozlúčku zamával. Milej a dobrej osobe. Jedno zo zriedkavých stretnutí, ktoré robili jeho život takým, akým je.

Potom prešiel na výjazd smerujúci na sever, pustil sa po ňom, postavil sa do uhla, jednu nohu na diaľničné pruhy, druhú do jazdného pruhu, a vystrčil palec.

Takmer tisícdevsto kilometrov odtiaľ si Arthur Scorpio v kancelárii za verejnou pracovníčkou v Rapid City kontroloval posledné denné texty, e-maily a hlasové správy z telefónu. Narazil na odkaz od Jimmyho Rata a započúval sa: *Nepovedal som mu nič, ale ktovie, ako ma našiel, a preto si myslím, že poľahky nájde aj teba. Čo preložené do zrozumiteľného jazyka znamenalo: Zradil som ťa, a ten chlap už je na ceste. Čiže z dlhodobého hľadiska koniec obchodovania s Jimmym Ratom a z krátkodobého hľadiska treba zvážiť obranné opatrenia.*

Scorpio zavolať sekretárke domov. Práve sa chystala do pošte. Spýtal sa jej: „Kto alebo čo je Bigfoot?“

„Obrovský opočlovek a žije v lese,“ odvetila. „Na severozápadných svahoch. Je vysoký vyše dvoch metrov a celý chlpatý. Žerie medvede a dobytok. Jeden rančer prišiel za rok o tisíc kusov.“

„Kde sa to stalo?“

„Nikde,“ odvetila sekretárka. „Je to vymyslené. Ako rozprávka.“

Scorpio sa zmohol len na: „Mhm.“

Vzápätí prerušil spojenie a zavolať dvom spoľahlivým chlapcom, potom zamkol verejnú pracovňu a odviezol sa domov.

6

Tesne pred polnocou Jackovi zastavilo auto, jagavý kamión z nehrdzavejúcej ocele, v nádrži viezol skoro desaťtisíc litrov čerstvého mlieka, pripomínal biogiválnu strelu. Vodič mal namierené do Sioux Falls, mesto predstavovalo západnú hranicu jeho konkrétneho mliečneho distribučného systému. Ale odtiaľ ešte stále chýbalo do Rapid City päťstošesťdesiat kilometrov. *Nebojte sa*, utešoval ho vodič. *Tam si ľahko dačo stopnete. Je tam zastávka pre kamióny s prevádzkou dvadsaťštyri hodín denne. Naozaj veľké parkovisko, ako križovatka sveta.*

Jack nechal vodiča rozprávať celú cestu cez Minnesotu, zrejme sa potreboval vyhovoriť, pôsobil ako ľudský amfetamín. Robil všetko pre to, aby nezaspal. Čokoľvek, aby sa vyhol starému vtipu: *Chcem zomrieť pokojne v spánku ako starec. Nie kričiac hrôzou ako cestujúci.* Rozhovor sa krútil všetkými možnými smermi. Rozprával o administratívnej nespravodlivosti v obchode s mliekom. Sťažnosti už zverejnili. Potom chcel počuť zopár vojnových príbehov, tak mu Jack vyhovel. Čoskoro dorazili k veľkej zastávke pre kamióny. Vodič nepreháňal. Zastali na niekoľkohektárovom benzínovom čerpadle, pri niekoľko sto metrov dlhom moteli a rodinnej reštaurácii veľkej ako sklad. Zvonku žiarila neónmi a vnútro osvetľovali žiarivkové svietidlá. Striedali sa tu osemnásťkolesové kamióny a automobily, nákladia a dodávky všetkého druhu.

Jack vystúpil z kabíny a rovno zamieril do kancelárie motela, kde zaplatil za izbu, hoci do svitania už nebolo ďaleko. Nemalo

zmysel prísť do Rapid City unavený a dolámaný. Nemalo zmysel prísť ani vtedy, keď ho očakávali. Jimmy Rat celkom určite Arthurovi Scorpiovi zavolať. Zahral sa na dobrodinca a kryl si vlastný chrbát v zmysle: *To som nebol ja, prisahám, ale myslím, že ťa niekto zradil.* Čomu adresát, samozrejme, neuverí, ale čo istotne prijme ako vzdialené skoré varovanie: *Niečo sa tam vonku deje.* Najstarší strach v ľudských dejinách. Scorpio okamžite postaví strážne hliadky. A preto ich Jack nechá, nech prvý deň čučia do prázdna. Otupí ich pozornosť, podkope ich nadšenie, až začnú zívať a žmurkať. Vždy je lepšie zaútočiť v čase, aký si sami vyberiete. Preto sa v rušnej reštaurácii naraňajkoval, vrátil sa do izby, osprchoval sa a šiel do postele práve vtedy, keď vychádzalo slnko, malý prsteň z West Pointu položil na nočný stolík vedľa seba.

V tej chvíli takmer šesťsto kilometrov na západ v Rapid City detektívka Gloria Nakamurová už vstala a chodila po byte. Zobudila sa pred svitaním, osprchovala sa, obliekla a naraňajkovala. O celú hodinu skôr vyrážala z bytu. Do práce, ale nie priamo.

Jazdila na vlastnom aute, na stredne veľkom chevrolete. Bledomodrom a anonymnom, akoby si ho požičala. Prechádzala stredom mesta a z hlavného smeru odbočila k úzmiu Arthura Scorpia. Vlastnil takmer jednu celú mestskú ulicu. Verejná pracovňa sa nachádzala v jej strede. Pôsobila ako vlajková loď. Blok na jednej strane ústil do betónovej krížnej ulice s úzkym chodníkom, na ňom stál suchý strom v úplne vyschnutej jame. Na druhej strane ústil do služobného priechodu pre dodávky tovaru a odvoz odpadu.

Najprv vošla do priechodu. Zadebneného a úzkeho. Nad hlavou jej z naklonených stĺpov visela spleť elektrických a telefónnych drôtov. Pred zadnými dverami do verejnej pracovne postával chlap. So založenými rukami sa chrbtom opieral o múr. Proti rannému chladu mal na sebe krátky čierny kabát, pod ním čierny sveter, čierne nohavice, čierne topánky, mal vyše metra

osemdesiat a obrovitú postavu. Dva razy takú veľkú ako Nakamurová. Pôsobil čulo a ostražito.

Chcela si ho odfotografovať telefónom. Do nekonečného spisu, ale nemohla to urobiť okato. Šéf sa jej doteraz neozval. Vyšetrovanie ešte úradne neotvoril. Preto si nastavila fotoaparát, priložila telefón k uchu, potom k oknu, akoby prijímala hovor a pomaly sa viezla okolo, oči upreté dopredu, palcom potajomky ťobkala, *klik, klik, klik*, kým nemala strážnika za sebou. Z priechodu odbočila doľava, znovu doľava a prechádzala pred budovou.

Pri predných dverách stál ďalší chlap. Rovnaká funkcia. Ostražito sa so skríženými rukami opieral o múr. Oblečený do čierneho. Ako vyhadzovač z nočného klubu. Bez zamatového povrazu. Nakamurová priložila telefón k uchu. *Klik, klik, klik*. Na konci ulice odbočila doprava a zaparkovala na mieste, kde ju strážnik nemohol vidieť.

Prezrela si fotografie. Oboch strážnikov odfotografovala nakrivo a nejasne a ani na jednej snímke neboli v strede rámika. Ale budova a celkový kontext sa dali rozpoznať. Príbeh mal dej. Z Wisconsinu Scorpio dostane hlášku a okamžite si zoženie ochranku. Miestnych svalovcov. Dvoch chlapov. Jedného k predným, druhého k zadným dverám.

Lebo Scorpio sa očividne lesného obra bojí.

A ten je kde?

Prichádza, blyslo Nakamurovej hlavou. Musí už byť na ceste. *Zdá sa, že sa rozhodol odhaliť sieť zásobovania*. Vystúpila z auta. Kráčala tou istou cestou, ako prišla. Zabočila na Scorpiovu ulicu. Zostávala na náprotivnom chodníku. Strážnik pri dverách do verejnej pracovne si ju všimol. Cítila na sebe jeho pohľad. Nepohol sa. Len ju sledoval. Kráčala ďalej. Takmer oproti pracovni bol podnik, kde sa dalo naraňkovať. Nepatril Scorpiovi. Jeho susedovi. Mal nezvyčajne malé okno, ale ak ste si sadli k prvému stolu a natiahli krk, mali ste celkom pekný výhľad. Detektívka tu strávila niekoľko hodín.

Potlačila dvere.

Stôl jej obsadil akýsi chlap. Od seba už odtisol zvyšky raňajok, slaninu a vajcia. Sedel pri poloprázdnej šálke kávy. Pôsoobil milo, mal peknú postavu, kravatu a tmavý konvenčný oblek z pevnej tkaniny. Vlasý úhľadne učesané a čosi vyše päťdesiatky, ale koľko navyše sa dalo len ťažko odhadnúť. Vlasý ešte vždy hnedé, chudú a nestarnúcu tvár. Mohol mať aj šesťdesiat. Možno dokonca aj sedemdesiat.

Cez okno sa díval na verejnú pracovňu.

Určite. Jasne to videla. Nebol vysoký, no vyšší než ona, preto na stoličke nenaťahoval krk. No aj tak mal chrbát neprírodzene vystretý. Musel mať, aby videl ponad parapet. Upreto sa díval. Oči ani raz nesklopil. Šálku vždy nahmatá, naslepo ju dvíhal, a keď si upíjal, díval sa cez okno.

Žeby Bigfoot?

Ber ho vážne, povedal hlas z Wisconsinu. A chlap za stolom naozaj vyzeral na to, že ho treba brať vážne. Sálala z neho tvrdosť a kompetentnosť. Nebolo to zrejmé na prvý pohľad. Výraz mal prívetivý, ale trpezlivosť obmedzenú. Celkom jasne sa s ním neoplatilo dostať do potýčky. Teoreticky si ho vedela predstaviť ako do istej miery tichého a smrteľne nebezpečného nepriateľa. Vedela si ho predstaviť ako človeka, čo si zaslúži šepkanú vystrašenú hlasovú správu. S naliehavým varovaním a jadrným opisom. Ale nepoužila by výraz *Bigfoot*, čo práve vyšiel z lesa. Nie pre tohto muža. Možno by použila odkaz na špionážny film o bezohľadnom zabijakovi z KGB, ktorý sa stratil v dave. Opísala by ho ako pôvabného, nenápadného, takmer elegantného. Bol by to pravý opak lesného obra.

Ale kto to potom je?

Existuje jeden spôsob, ako to zistiť.

Sadla si oproti nemu a vytiahla odznak z kabelky. Bol vo vinylom puzdre vydanom na oddelení, oproti fotografii za plastovým okienkom. Detektívka Nakamurová Gloria a podpis.

Chlap si z vnútorného vrečka vytiahol okuliare na čítanie z korytnačiny a nasadil si ich. Pozrel na preukaz a odvrátil zrak. Z druhého vnútorného vrečka vytiahol malý notes. Palcom ho otvoril. Pozrel doň, prevrátil strany a znovu odvrátil zrak.

„Pracujete na oddelení krádeží,“ povedal.

„Máte nás tam všetkých?“

„Áno,“ odvetil.

„Prečo?“

„Chcem vedieť, kto čo a kde robí.“

„Čo tu robíte vy?“

„Svoju robotu.“

„Ako sa voláte?“

„Bramall,“ odvetil. „Krstné meno Terrence, ale pokojne ma volajte Terry.“

„A aké je vaše zamestnanie, pán Bramall?“

„Som súkromný detektív.“

„Odkiaľ?“

„Z Chicaga.“

„Čo vás privádza do Rapid City?“

„Súkromné vyšetrovanie.“

„Arthura Scorpia?“

„Obávam sa, že som viazaný istým stupňom dôvernosti. S jedinou výnimkou, kým sa nedomnievam, že bol alebo bude spáchaný trestný čin. Čo si v tejto chvíli nemyslím.“

„Potrebujem vedieť, či pracujete pre neho alebo proti nemu,“ dobiedzala Nakamurová.

„Aha, o to vám ide?“

„Nezvolia ho za občana roka.“

„Nie je môj klient, ak máte toto na mysli.“

„A kto je?“

„Nemôžem prezradiť.“

„Máte partnera?“ spýtala sa detektívka.

„Romanticky alebo profesionálne?“ odvetil Bramall.

„Profesionálne.“

„Nie.“

„Pracujete v nejakej agentúre?“

„Prečo sa pýtate?“

„Zachytili sme, že sa sem ktosi chystá. Nie vy. Nieкто iný. Včera bol ešte vo Wisconsine. Rada by som vedela, či je to váš spolupracovník.“

„Môj nie. Ja pracujem sám.“

Nakamurová vybrala z kabelky navštívenku. Položila ju na stôl vedľa Bramallovej kávy. „Zavolajte mi, ak ma budete potrebovať,“ ponúkla sa. „Alebo ak sa rozhodnete strčiť si svoju dôvernosť za klobúk. Alebo ak by ste sa chceli poradiť. Scorpio je nebezpečný chlap. Na to nezabúdajte.“

„Ďakujem,“ povedal Bramall a hľadel do okna.

Detektívka kráčala k svojmu autu, strážnik pri dverách do verejnej pracovne ju po celý čas sledoval. Vyrasila do práce a prišla skoro. Počítač prebrala k životu a otvorila si prehliadač. Vyťukala *Bramall Terrence, súkromný detektív, Chicago*. Objavila sa kopa odkazov. Chlap mal šesťdesiat sedem rokov a za sebou dlhú a významnú kariéru. Z FBI odišiel na dôchodok. Mnoho úspešných prípadov. Vysoké postavenie. Mnoho medailí a ocenení. Teraz pracoval na voľnej nohe. Odvádzal skvelú robotu. Nepropagoval sa. Ťažko sa dal zohnať. Bol drahý. Ozajstný špecialista. Ponúkal len jednu službu. Hľadal nezvestné osoby.

7

Jack sa zobudil, keď si uvedomil, že je už po obedňajšej dopravnej špičke. Po námahe z predchádzajúceho večera sa cítil dobre. Nič ho nebolelo ani netrápilo. Pozrel do zrkadla. Na čele mal slabú modrinu od úderu hlavou do štvrtého chlapíka. A trochu si cítil pravé predlaktie. Ním zlikvidoval troch. Celých päťdesiat percent. Na kosti nevidel ani náznak modriny, ale pokožka sa mu zdala dva razy hrubšia než zvyčajne. A červená, s niekoľkými malými punkčnými ranami viditeľnými dokonca cez rukáv na košeli. To sa stávalo. Zvyčajne od zubov alebo kúskov kostí v zlomenom nose či v očnej jamke. Sprievodné ranky, ale nič, z čoho by si mal robiť starosti. Bol v dobrom stave. Vždy rovnako pripravený na ďalší osamelý deň.

Osprchoval sa, obliekol a zašiel do poloprázdnej reštaurácie. Objednal si celé raňajkové menu. Pri vydávaní požiadal o pár štvrtákolárov a pri dverách sa zastavil pri verejnom telefóne.

Zazvonil dva razy a ktosi ho zdvihol.

„West Point,“ ozvala sa žena. „Kancelária superintendenta, veliteľa akadémie. Čím vám môžem poslúžiť?“

„Dobrý deň, madam,“ pozdravil sa Jack. „Som absolventom vašej akadémie a vyšetrujem istý prípad, ktorý určite, nech robím, čo robím, skončí vo vašej kancelárii. Preto som sa rozhodol, že začnem rovno u vás.“

„Smiem sa spýtať, ako sa voláte?“

Jack sa predstavil, uviedol dátum narodenia, služobné číslo a rok promócie. Počul, ako si žena všetko zapisuje.

„O aký druh vyšetrovania ide?“

„Potrebujem identifikovať istú kadetku z ročníka dvetisícpäť. Doteraz viem len to, že jej iniciálky sú S. R. S. a že je veľmi malá.“

Začul, ako si zapisuje údaje.

„Ste novinár?“ spýtala sa.

„Nie, madam.“

„Pracujete na polícii?“

„V súčasnosti nie.“

„Tak prečo potrebujete identifikovať túto kadetku?“

„Chcem jej niečo vrátiť.“

„Ak nám to pošlete, my jej to doručíme.“

„Viem,“ povedal Jack. „A viem aj, prečo navrhuje, aby sme to tak spravili. Obávajú sa všakových bezpečnostných predpisov. Ochrana osobných údajov. Už to nie je tak, ako keď som študoval ja. Úplne vás chápem. Určite by ste mi nemali nič prezradiť. Čo je v poriadku. K ničomu vás nechcem tlačiť, verte mi.“

„Tak si zrejme rozumieme.“

„Urobte mi však jednu laskavosť. Pozrite sa najprv na ňu a potom vyhľadajte mňa. Zvážte všetky okolnosti. Možno budete ľutovať, že ste mi jej meno neprezradili. Ešte raz vám zavolám a povieť my, ako ste na tom. Čisto zo záujmu.“

„Prečo by som mala ľutovať? Postupujem podľa predpisov.“

„Lebo nakoniec si uvedomíte, že práve teraz ste zachytili prvý slabý chýr o tom, že istá absolventka West Pointu s iniciálkami S. R. S. sa niekde dostala do ťažkostí. Možno je sama a potrebuje pomoc. Vzápätí si začnete vyčítať, že ste ma od samého začiatku nebrali vážne. Bude vás mrzieť, že ste mi jej meno nepovedali skôr.“

„Kto vlastne ste?“

„Vyhľadajte si ma,“ odvetil Jack.

„Ozvite sa ešte,“ požiadal hlas.

Jack prešiel celou dĺžkou motela k priestoru vedľa benzínového čerpadla, kde sa konala neoficiálna stopárska burza. Viedol ju svojský podnikavec, vyzeral ako bezdomovec a na sebe mal kabát previazaný povrazom. Od každého nového stopára si vypýtal požadovaný cieľ cesty a potom prechádzal okolo kamiónov, čo stáli v rade, aby natankovali, a skôr či neskôr jeden alebo druhý vodič zamával a súhlasil s danou trasou a šťastný stopár dal licitujúcemu podnikavcovi dolár a vyliezol do kabíny.

Dobrý nápad. Jack rád zaplatil dolár. Niežeby potreboval pomoc alebo šťastie, lebo každý vodič išiel do Rapid City. Bolo to päťstošesťdesiat kilometrov, ale bola to aj prvá zastávka. Pred ňou toho veľa nebolo. Po nej mal človek na výber. Wyoming, Montana, Idaho. Ale každý musel prejsť najprv cez Rapid City.

O poldruha minúty mal odvoz vybavený vo veľkom červenom kamióne s bielym príviesom. V kabíne za sedadlami bol priestor na spanie pre štyroch, väčší ako v niektorých ubytovniach, kde Jack vyrastal. Pohyblivý domov na cestovanie naprieč krajinou, pochvaľoval si vodič. Vo vozidle sa vyspí celá posádka. Ušetríme na moteloch.

Vodič bol starý, ako väčšina kamionistov. Táto profesia zrejme zanikala. Možno sa stala priveľmi ťažkou. Jackovi blysko hlavou, že s ňou zaniknú aj posledné neosídlené oblasti. Títo chlapi predstavovali konečnú generáciu. Koniec DNA. Dnes chcú byť ľudia doma každý večer.

Vodič oznámil, že cesta do Rapid City potrvá päť hodín a päť minút. Povedal to presvedčivo, pretože ju prešiel už najmenej tisíc ráz. Vyrazili, sedeli vysoko nad zemou, mali prekrásny výhľad na horizont a preraďovali rýchlosti, kým na rovine nefrčali stodesaťkilometrovou rýchlosťou a dolu kopcom ešte rýchlejšie. Popri nich sa mihali tabule s označením kilometrov. Päť hodín a päť minút vyzeralo celkom hodnoverne.

Ako zvyčajne chcel vodič vedieť, kam cestuje jeho dočasný pasažier a prečo. Akoby mu tým mal zaplatiť za cestu. Dlhý

príbeh na dlhú vzdialenosť. Ktovie prečo mu Jack rozpovedal pravdu. Záložňa, prsteň, jeho potreba zistiť, čo spája tieto dve veci. Čo, ako sa priznal, si nevie celkom vysvetliť.

Vodič sa nad tým zamyslel na celých pätnásť kilometrov.

Napokon sa ozval: „Moja žena by povedala, že sa cítite previniť.“

Jack mlčal.

„Číta knihy,“ pokračoval vodič. „Premýšľa o veciach.“

„Vôbec neviem, kto tá žena je. Nevie ani, ako sa volá. Nikdy som sa s ňou nestretol. Akoby som sa mohol cítiť voči nej previniť? Jediné, čo viem, je, že predala prsteň.“

„Nemusí to súvisieť s ňou. Existuje slovo. Myslím, že ide o prenos. Alebo projekciu, hoci to možno znamená dačo iné. Moja žena by povedala, že cítite vinu pre inú záležitosť.“

„Mala by s tým nejako súvisieť?“

„Asi. Neznačená to, že ste nevyhnutne prinútili inú ženu predať šperk. Nemusí to byť zjavné. Moja žena by povedala, že možno ide o nejaké iné zlyhanie alebo nespravodlivosť.“

Jack mlčal.

„Moja manželka by sa spýtala, či máte ženu alebo priateľku, s ktorou by ste sa mohli porozprávať.“

Michelle už bude mať za sebou polovicu svojho prvého pracovného dňa. Možno má nové prípady. Možno je už znova na letisku.

„Odkážte manželke, aby neprestala čítať,“ povedal Jack. „Vidí sa mi, že je veľmi múdra.“

Ako sa často stáva, dostať sa z diaľnice do mesta bola najťažšia časť cesty. Červený kamión bol priveľký pre centrum. Večer o desať minút osem Jack vystúpil pred výjazdom z diaľnice presne po piatich hodinách a piatich minútach. Povystieral sa, nadýchol a obzeral sa po miestnom odvoze. Premávka zhustla. Valila sa kopa nákladných dodávok, terénnych a bežných áut.

Všetci vodiči však zmýšľali rovnako. Všeci schádzali z diaľnice. Všeci sa dostali do posledného kola. Všeci mierili domov. Boli už vlastne doma. Takmer v bare. Takmer v priateľkinom dome. Takmer kdekoľvek. Všeci frčali okolo neho. Nik nemal náladu vziať ho. Už nie. Nerátali s ním. Stopárov brali na začiatku cesty. Nie na jej konci.

Najväčšou nádejou v tejto situácii bol preňho vodič, ktorý tristo kilometrov pred mestom odmietol vziať stopára, a potom to oľutoval. Zväčša otázka sebareflexie. Taký vodič by bol darom. Taký vodič by zastavil aj na samom konci cesty, pár kilometrov pred cieľom, dúfajúc, že jeho ponuku stopár smutne odmietne, čím si za nulové osobné náklady upokojí svedomie, alebo ho so šťastným pocitom vezme a odvezie desať či dvadsať kilometrov. Jack zo skúsenosti vedel, že taký vodič sa pri tejto premávke objavuje každých dvadsať alebo dvadsaťpäť minút. Kľúčová je viditeľnosť. Čím skôr človeka uvidí, tým sa jeho šance zväčšia. Vodič má viac času, aby si to rozmyslel. Viac priestoru, aby pomaly zastal a s úsmevom sa naklonil k oknu na druhej strane.

Nakoniec čakal štyridsať minút. Presne o pol deviatej pri ňom zastala nákladná dodávka s veľkou kabínou. Vodič nahodil veľkorysý, ale ospravedlňujúci výraz a povedal, že ide len do stredu mesta. Jack mu na to, že práve tam sa potrebuje dostať. Chce nájsť nejaký lacný motel. Vodič mu povedal, že nejde priamo do centra, že bude tou časťou prechádzať asi o dve ulice ďalej, ale rád mu ukáže cestu.

Okrajová štvrt' centra mesta sa norila do tmy. Už dávno sa zotmeľo. Na niektorých rohoch stáli pouličné lampy a niektoré dokonca aj svietili, ale slabo. Jack vystúpil z auta a kráčal dlhou ulicou na západ, väčšinou poslepiačky, viditeľnosť na jeden meter, a potom druhou rovnakou ulicou, vzápätí zabočil doľava, a ako mu vodič sľúbil, našiel dva motely v rade vedľa seba a s nimi aj lacnú reštauráciu, benzínové čerpadlo a obchod s pneumatikami, čo

očividne znamenalo, že to bola obľúbená trasa do mesta a von z mesta. Na pravej strane motela bola vysoká osvetlená tabuľa s ponukami zoradenými zvisle pod sebou ako polená uložené na kope: *Raňajky zdarma, káblówka zdarma, wifi zdarma, aktualizácie zdarma.*

Na tabuli motela na ľavej strane stálo: *Všetko zdarma.*

O čom Jack pochyboval. Určite nie ubytovanie. Ale ak ne-skúsiš, nič nezískaš. Za pultom sedela stará dáma. Štíhla a pestovaná. Mala asi osemdesiat rokov, modré vlasy, upravené ako cukrová vata. Možno pôvodná majiteľka ešte z dávnych čias. Jack jej položil pripravenú otázku. Usmiala sa a odvetila nie, za izbu musí zaplatiť, ale všetko ostatné je zahrnuté v cene. Pri odpovedi sa jej pobavene zaiskrilo v očiach, prezrela si ho od hlavy po päty a Jack vytušil, že nápis *Všetko zdarma* bol čiastočne reakciou na vystatovanie susedného hotela, či už to myslela dobromyseľne, podpichovačne alebo podráždene, ale čiastočne aj zúfalým nárekom nad tým, že v tieto dni, nech ste robili čokoľvek, sa vždy na svete našiel niekto, kto to dokázal urobiť lacnejšie. Kam by došla, keby bolo všetko zadarmo?

Jack zaplatil za izbu.

„Kde by som si tu mohol opratť šaty?“ spýtal sa jej.

„Aké šaty?“ začudovala sa. „Nemáte tašku.“

„Teoreticky predpokladajte, že tašku mám.“

„Zájdite do verejnej pracovne.“

„Koľko ich tu máte?“

„Koľko potrebujete?“

„Niektoré by mohli byť lepšie než ostatné.“

„Bojíte sa ploštíc? Nemusíte. Na to sú verejné pracovne dobré. Zapnite sušičku na plný výkon a naisto ich všetky zabijete. Tak to robím s plachtami.“

„Dobre vedieť,“ povedal Jack. „Koľko verejných pracovní je v Rapid City? Som trochu zvedavý. Rád sa všeličo dozviem.“

Chvíľu o jeho otázke premýšľala a takmer odvetila, ale zrazu

sa zarazila, samozrejme, priveľmi pedantná, aby sa spoľahla len na pamäť. Potrebovala pomoc. Zo zásuvky vytiahla Zlaté stránky. Hľadala pod písmenom P a potom pod M – mincové práčky.

„Tri,“ odvetila.

„Poznáte majiteľov?“

Znovu sa nad otázkou zamyslela, spočiatku sa tvárila skepticky, akoby sa jej otázka videla čudná a také známosti nepravdepodobné, ale zrazu sa jej tvár zmenila, akoby si spomenula na staré obchodné združenia, miestne podnikateľské kampane, slávnostné prejavy a koktailové večierky.

„Vlastne z troch poznám dvoch,“ poznamenala.

„Ako sa volajú?“

„Záleží na tom?“

„Hľadám istého Arthura Scorpia.“

„On je z troch ten tretí,“ odvetila. „Vôbec ho nepoznám.“

„Ale meno ste už počuli?“

„Toto je malé mesto. Klebetíme.“

„No a?“

„O ňom sa veľa dobrého nehovorí.“

„V akom zmysle?“

„Sú to len klebety. Nemala by som ich šíriť. Ale priateľ, čo má prasynovca na policajnom oddelení, vraví, že na pána Scorpia majú spis hrubý skoro osem centimetrov.“

„Nakupuje a predáva kradnutý majetok,“ povedal Jack. „To o ňom viem aj ja.“

„Ste policajt?“

„Nie. Len obyčajný človek.“

„Čo chcete od Arthura Scorpia?“

„Chcem sa ho na niečo spýtať.“

„Mali by ste postupovať veľmi opatrne. Pán Scorpio je známy svojou nevraživosťou.“

„Spýtam sa ho veľmi zdvorilo,“ odvetil Jack.

Na začiatku Zlatých stránok uvádzali mapu mesta Rapid City. Stará dáma ju veľmi opatrne vytrhla a označila miesto, kde stojí motel a kde je Scorpiova verejná práčovňa. Papier poskladala a podala ho Jackovi. Predpokladala, že tam pôjde ráno, ale on sa tam vybral hneď. Takmer o desiatej večer. Prechádzal dlhými, desivo tmavými ulicami, nahliadol do mapy starej dámy zakaždým, keď natrafil na žiarovku, ktorá fungovala a šírila neónový žiaru. Na rohu narazil na večierku s bufetom. Podľa mapy sa Scorpiova verejná práčovňa nachádzala na druhej strane ulice uprostred bloku.

Jack ju našiel presne tam. Tesne za suchým stromom. Uprostred ulice, v strede väčšej budovy, tá sa ťahala od rohu k rohu. O tejto hodine bola zatvorená. Svetlá nesvietili. Dvere zamknuté a cez držadlá visela reťaz so zámkom. Dvere boli sklené, vedľa nich široký výklad. Vnútri šero, pri jednej stene stál rad strážidelných bielych a veľkých práčok a na druhej strane pod automatom na prášok na pranie rad plastových skladacích stoličiek, aviváž na bielizeň a voňavé obrúsky do sušičky. Ako sa zdalo, všetko stálo dolár.

Na druhej strane ulice trochu doľava boli vysvietené potraviny, obchod s topánkami a niekoľko prázdnych priestorov. Kúsok vpravo od stredu bufet ponúkajúci raňajky. Pôsobil veľmi lacno. Jeho predný výklad bol malý, ale výhľad z neho by mohol byť dobrý. Pravdepodobne sa v ňom dalo najesť a mali aj kávu. Jack si to vryl do pamäti. Potom obišiel domy a v priechode objavil zadné dvere do verejnej práčovne. Vlastne holú ohňovzdornú kovovú dosku. Bežný priemyselný výrobok. Nič zvláštne. Možno miestny alebo poisťovací predpis. Boli zamknuté.

Vrátil sa. Prešiel popri budove od priechodu k ulici. Priveľká. Asi dva razy taká široká, než sa zdalo cez výklad na práčovni. Čo znamená, že vzadu je ešte jedna miestnosť asi rovnakej veľkosti. Možno sklad alebo kancelárie. Kde sa podnikalo a z čoho vznikali klebety.

V tme postál ešte asi minútu a potom sa vracal cestou, ktorou prišiel. Na opačnom rohu sa zastavil vo večierke s bufetom. Usúdil, že šálka kávy by bodla. Možno aj sendvič. Ozval sa hlad. Zazrel chlapa, ktorý vošiel dnu s rovnakým úmyslom. Stál pri pulte s lahôdkami a upíjal si z kávy. Nízky, fešný, robustný, v tmavom obleku s kravatou. Zrejme si objednal niečo zložitejšie vrátane volského oka a veľkého množstva strúhaného syra. Očividne si nerobil starosti s cholesterolom. Predavač za pultom dokončil prácu a jej neforemný výsledok zabalil najprv do papiera a potom dolobalu. Jedlo podal zákazníkovi v obleku, ten sa otočil, prešiel popri Jackovi a zamieril k dverám.

Aj Jack si objednal niečo na cestu. Pečené hovädzie a švajčiarsky syr s majonézou a horčicou na bielom chlebe. K tomu kávu. Chlap za pultom sa otočil a pustil krájač. Jack sa ho spýtal: „Čo viete o verejnej pracovni na tejto ulici?“

Predavač sa obrátil. Čepeľ noža za ním šelestila a spievala. Spočiatku sa tváril zarazene a potom trochu nevraživo, domnievajúci sa, že si z neho niekto uľahuje. Vzápätí sa zatváril zamyslene, akoby bojoval s ťažkým aritmetickým príkladom, a nedôverčivo dospel k uspokojivej odpovedi.

„Práve na to sa ma spýtal aj ten chlap pred vami,“ odvetil.

„Ten so sendvičom s volským okom?“ vyzvedal Jack.

„Ale načo je takému chlapovi verejná pracovňa? Obleky dáva do čistiarne a naškrobené košele sa dajú kúpiť za dolár a pol. Nemám pravdu?“

„O chvíľu sa vrátim,“ oznámil Jack.

Prešiel k dverám a vyšiel na chodník.

Ani náznak po chlapovi v obleku a kravate.

Ani len ozvena osamelých krokov v tme.

Nato sa vrátil do obchodu, pristúpil k pultu a predavač, čo mu pripravoval sendvič, povedal: „Možno si potreboval vyprať spodnú bielizeň. A ponožky. Ale všetky hotely majú v izbe vrecká na

špinavé veci. Taký fajnový chlap predsa nebude sedieť a sledovať točiace sa mydlové bubliny.“

„Myslíte, že býva v hoteli?“

„Nie je miestny. Videli ste ho. Určite študovaný človek. Povedal by som právnik, prišiel do mesta kvôli veľkému prípadu, ale nevyzerá na veľkého boháča. Preto si myslím, že je z daňového úradu alebo niečo také. Štátny zamestnanec. A vzápätí mi vy položíte rovnakú otázku. O verejnej pracovní. Nemyslím si, že vy ste štátny zamestnanec, ale mohli by ste byť policajt. Takže sa domnievam, že Arthur Scorpio bude mať problém.“

„A čo vy na to?“

„Závisí od všeličoho.“

„Od čoho?“

„Či budete mať na to. Pán Scorpio mal už problémy aj predtým, ale nikdy mu nič nedokázali.“

8

Na druhý deň ráno Jack odišiel zo svojej zaplatenej izby zároveň s východom slnka. Zopakoval si cestu z predchádzajúceho večera, až na posledných niekoľko blokov, tie zďaleka obišiel, aby sa dostal za ne. Odtiaľ sa vracal k Scorpiovej bočnej uličke a nakukol do nej.

Pri zadných dverách do verejnej pracovne stál strážnik. Opieral sa o stenu, ruky založené, krátky čierny kabát, čierny sveter, čierne nohavice a topánky. Mal možno štyridsať rokov, možno meter osemdesiatpäť.

Jack cúvol a znovu obišiel budovu v rovnakej vzdialenosti ako predtým, dve ulice hore, dve ulice dolu, aby mohol nepozorovane prísť k bufetu, kde podávali raňajky. Predpokladal, že aj za ním bude rovnaký priechod ako pri Scorpiovom dome. Nevyhnutná potreba. Lacné bufety produkovali kopu odpadu. Škrupiny z vajec, usadeniny z kávy, obaly, zvyšky jedla. Kotly použitej masti. A tam, kde je priechod, sú aj kuchynské dvere. Určite otvorené. Takmer istotne zákonné nariadenie. *Počas prevádzky musia zostať dvere otvorené.* Ako úniková cesta pre kuchára v prípade požiaru. Ďalšia nevyhnutná potreba. Kuchyne v lacných bufetoch horia ako napalm.

Jack našiel priechod aj dvere. Cez kuchyňu prešiel do jedálne. Sústredil sa na okno a pre lepší výhľad ustúpil doľava.

Pri predných dverách do verejnej pracovne stál ďalší strážnik. Rovnaký typ. Rovnaký postoj. Oblečený v čiernom sa ľahostajne opieral o múr.

Arthur Scorpio podnikol opatrenia.

Vonku sa čosi deje.

Jack odvrátil zrak a poobzeral sa po miestnosti. Zbadal chlapa zo včerajška. Z večierky s bufetom. V tmavom obleku a kravate. Sedel za stolom pri okne a díval sa von.

Detektívka Gloria Nakamurová zopakovala postup z predchádzajúceho dňa. Vstala pred svitaním, osprchovala sa, obliekla, naraňajkovala a o hodinu skôr vyšla z bytu. Vybrala sa okľukou do práce. Zaparkovala, kde predtým, zabočila na Scorpiovu ulicu a cítila, ako ju strážnik pri dverách do verejnej pracovne celou cestou sleduje. Prešla k bufetu a vošla dnu.

Jej stôl znovu obsadil ten istý chlap ako deň predtým. *Bramall Terence, súkromný detektív, Chicago*. Rovnaký tmavý oblek, čistá košeľa, odlišná kravata.

A uprostred miestnosti stál Bigfoot.

O tom sa nedalo pochybovať. Poriadny kus chlapa. Nemal síce dva metre desať, ale skoro. Hlavou sa bezmála dotýkal stropu. A od pleca k plecu široký ako štyri basketbalové lopty na polici v telocvični. Pamätala si ich zo strednej školy. Päste mal ako moriaky na Deň vďakvyzdania. Na sebe plátenné pracovné nohavice a obrovské čierne tričko. Predlaktia dobité a dorezané. Vlasy rozstrapatené. Akoby si ich uterákom vyšúchal dosucha, ale neučesal. Akoby nemal hrebeň. Už niekoľko dní sa neholil. Tvár samá kosť a strnisko. Oči belasé ako jej auto a pohľad upretý priamo na ňu.

Jack zbadal drobnú ázijskú ženu, ktorá mala ako uniformu oblečený čierny sukňový kostým. Vysoká slabý meter päťdesiat a úplne premočená vážila možno štyridsaťpäť kíľ, asi tridsaťročná. Dlhé čierne vlasy, veľké tmavé oči, chutné ako gombičky. Neusmievala sa. Na tvári prísny výraz, akoby ju poverili niečím dôležitým. Akoby jedine tým, že sa tvári prísne, mohla splniť zadanú

úlohu. Čo bola možno pravda, ak vychádzame z metra päťdesiat a štyridsiatic piatich kilogramov. Ale nech je, ako chce, celkom isto sa nebála. Pozrela mu rovno do očí, otvorene, skúmala ho, od hlavy po päty a zo strany na stranu. V očiach sa jej zračilo, že jej pomaly začína svitať. Čomu nerozumel. Spočiatku veru nie. Bol si celkom istý, že sa s ňou ešte nikdy nestretol. Cítil, že by si ju bol zapamätal. Vtom mu trklo, Jimmy Rat zrejme pridala aj jeho opis. Vo svojom telefonáte, ktorým si chránil krk. *Prichádza chlap v čiernom tričku*. Aziatka možno pracovala u Scorpia. Možno ju informoval o nepredvídanej udalosti.

Alebo to bola nevrlá úradníčka, čo musela skoro vstávať.

Odvrátil od nej zrak.

Chlap s kravatou neprestával civieť z okna. Na tvári mal trepezlivý a uvážlivý výraz. A vyrovnaný. Vyzeral na človeka, ktorý na rozumnú otázku zdvorilo odpovie. Ale možno išlo len o profesionálnu pretváрку. Akoby zastával miesto v hierarchii, kde staromódna zdvorilosť ešte mazala kolieska. Jackovi pripomenul istého armádneho plukovníka. Vždy upraveného, až dohora pozapínaného, trochu sivého a zaprášeného, ale hnaného mĺkvou vitalitou a sebavedomím.

Jack si sadol za stôl oproti stene, trochu ďalej od neho, odkiaľ videl von oknom ponad jeho hlavu. Vonku sa nič nedialo. Strážnik sa stále opieral o múr verejnej pracovne. Nehýbal sa. Vnútri sa už svietilo. Ešte neprišiel ani jeden zákazník.

Pri Jackovi sa zastavila čašníčka, objednal si raňajky, kávu, vajcia, slaninu a lievance s javorovým sirupom. Najprv priniesla kávu. Čiernu, čerstvú, horúcu a silnú. Celkom dobrú.

Aziatka si prisadla k jeho stolu.

Z kabelky vytiahla malé vinylové puzdro. Otvorila ho a preukázala sa. Naľavo zlatý odznak. Napravo fotografická totožnosť za plastovým okienkom. *Nakamurová Gloria, detektívka, Policajné oddelenie Rapid City*. Jej fotografia. Tmavé oči, prísny výraz.

„Boli ste včera vo Wisconsin?“ spýtala sa.

Čím Jackovi jasne naznačila, že Jimmy Rat naozaj telefonoval a policajné oddelenie v Rapid City jeho linku odpočúva. Čo znamenalo, že prebieha aktívne vyšetrovanie. Možno prepísaný telefonát od Jimmyho Rata už ležal navrchu spisu hrubého takmer osem centimetrov.

Nahlas však odvetil: „Máte právo položiť mi takú otázku, dokonca aj ako policajtká? Ja mám právo na súkromie a právo ísť, kam chcem. Hovorí sa o tom v prvom a vo štvrtom dodatku k ústave.“

„Odmietate odpovedať na moju otázku?“

„Asi nemám na výber. Slúžil som v armáde. Prisahal som, že budem dodržiavať ústavu. Teraz s tým predseda nemôžem prestať.“

„Ako sa voláte?“

„Reacher. Krstné meno Jack. Strednú iniciálku nemám.“

„Čo ste robili v armáde, pán Reacher?“

„Bol som vojenský policajt. Detektív, tak ako vy.“

„A teraz ste súkromný vyšetrovateľ?“

Keď to vavela, pohľadom prešla na chlapíka v kravate.

„Tamten pán je súkromný detektív?“ chcel vedieť Jack.

„Odmietam odpovedať na vašu otázku,“ odvetila.

Usmial sa.

„Nie som súkromný vyšetrovateľ. Len súkromný občan. Čo ste sa dopyčuli z Wisconsinu?“ spýtal sa.

„Nie som si istá, či vám to mám povedať.“

„Ako poliš polišovi. Lebo obaja sme policajti.“

„Naozaj sme?“

„Ak chcete.“

Preukaz totožnosti vrátila do kabelky a vytiahla telefón. Hľadala v ňom, kým nenašla audionahrávky. Vybrala jednu a na obrazovke sa dotkla akéhosi symbolu. Jack začul skreslenú verziu hluku v bare a hneď nato hlas Jimmyho Rata. Okamžite ho

spoznal. Hovoril rýchlo a nervózne. Slová zneli: „Arthur, tu je Jimmy. Prišiel za mnou chlap a vyzvedal sa na vec, ktorú som dostal od teba. Zdá sa, že chce odhaliť náš reťazec zásobovania. Nepovedal som mu nič, ale ktovie, ako ma našiel, a preto si myslím, že poľahky nájde aj teba.“

Nakamurová stlačila stop.

„Prečo by som to mal byť ja?“ spýtal sa Jack.

Znovu pustila nahrávku.

Jimmy Rat pokračoval: „Ak sa tak stane, ber ho vážne. Ten chlap vyzerá ako tajomný obor Bigfoot, akoby práve vyšiel z leša. Daj si naňho pozor.“

Nakamurová znova stlačila stop.

„Bigfoot?“ začudoval sa Jack. „To nie je od neho pekné.“

„O akú vec ide?“ spýtala sa.

„Záleží na tom? Chcem sa len Scorpia na niečo spýtať. A potom vypadnem.“

„Predpokladajme, že neodpovie.“

„Jimmy vo Wisconsine odpovedal.“

„Scorpio má ochranu.“

„Aj Jimmy vo Wisconsine mal.“

„O akú vec ide?“ zopakovala otázku detektívka.

Jack vsunul do vrečka ruku a vytiahol prsteň. *West Point 2005*. Jemná zlatnícka práca, čierny kameň, malá veľkosť. Položil ho na stôl. Nakamurová ho zdvihla. Skúsila si ho. Na prsteník pravej ruky. Vklázol jej naň ľahko. Dokonca jej bol veľký. Ale veď mala len meter päťdesiat a vážila štyridsaťpäť kilogramov. Jej prsty boli tenké ako ceruzky.

Sňala si prsteň. Na dlani ho poťažkala. Pozrela na gravírovanie. Spýtala sa: „Kto je S. R. S.?“

„Neviem,“ odvetil Jack.

„Tak o čo potom ide?“

„Našiel som ho v záložni v malom wisconsinskom meste. Nejde o vec, akej sa človek len tak ľahko vzdá. Tá žena zakúsila